

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENTIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

IV. ÉVF. 1903 2. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 3

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES

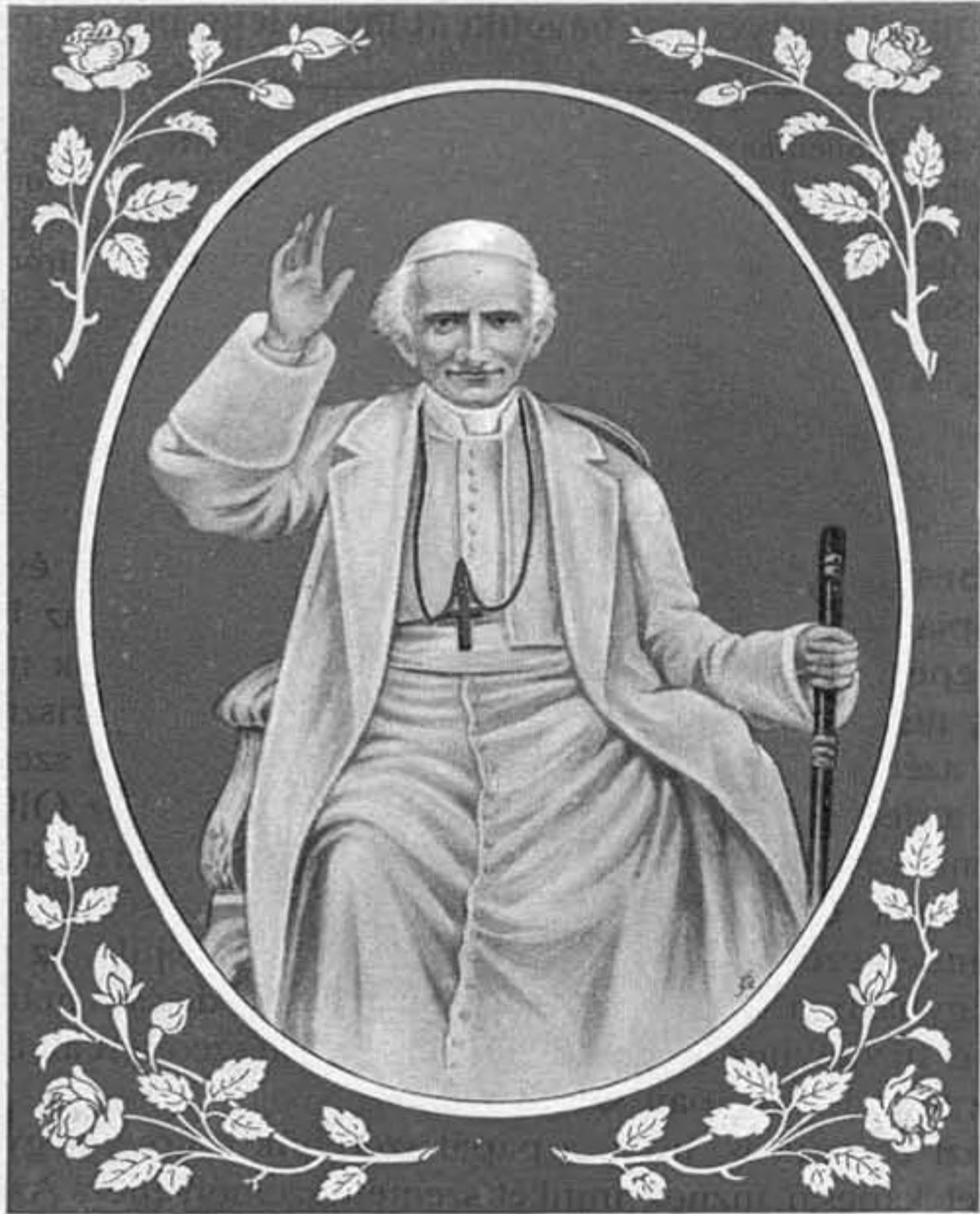
PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELO-
RUM FACTUS CIBUS VIATORUM
VERE PANIS FILIORUM.

CUJUS NON SUM DIGNUS.

XIII. LEO

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: A pápa jubileuma. — Pápa és Oltáriszentség. — XIII. Leó. — A pápa miséje. — Az igaz élet kútforrása. — Támogassuk a kathol. sajtót. — Lauda Sion. — Miatyánk... Üdvözlégny Mária... — Magányban. — Egy protestáns nyilatkozata. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés az Oltáriszentségről. — Irodalom. — Befolyt díjak. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

~ A pápa jubileuma ~

SZENTSÉGES Atyánknak jubileuma, annak az áldott 25 éves pápaságnak zárónapja, melyet február 20-án, pénteken ült meg az Egyház, kiváló, kedves ünnepe az Oltáregyleteknek is. Mi azt úgy üljük meg, mint a mi ünnepünket, nemcsak azért, mert mi is hivei vagyunk Krisztus helytartójának, hanem azért is, mert a kik az Egyház szivét nagyon szeretik, azok természetesen a fejét is kiválóan tisztelik s becsülik. Az Oltáriszentségben birjuk a szent Szivnek titkát — egy hitcikkéről s egy krisztusi intézményről sem mondhatjuk el oly igazán, mint az Oltáriszentségről, hogy itt a sziv alkotott s rendelkezett — az Oltáriszentségben tiszteljük az Egyházba fektetett s az Egyházban élő szeretetnek tűzhelyét; de az már csak érthető, hogy a kik e tűzhelyhez közel állnak, azok természetesen az Egyházat magát s az Egyház fejét is kiválóan szeretik.

S mi azt érezzük is, hogy a pápát szeretjük s hogy a gyermeki kegyelet és tisztelet kapcsai fűznek minket szentelt személyéhez. Az oltár szeretete érzékenységre nevelt minket az Egyház feje iránt s különös érdeklődést s meleg együttérzést teremtett meg bennünk. A hívőnek tisztelete az Egyház feje iránt bennünk gyengéd kegyeletté vált s érzéseinket vele szemben bensőség, lágyság, gyengédség jellemzi. Ugy látjuk, hogy az oltárhoz való ragaszkodásunkat kiterjesztettük az Egyházra s a pápára; azon vesszük magunkat észre, hogy hevülésünk a szent titkokért kiárad az ő szentelt személyére is s hogy sok-sok gyermekei közül tán senki sem mondhatja ki oly őszinte bensőséggel s oly igaz nyomatékkal, mint mi, azt, hogy «*Szentséges Atyánk*».

S ugyan mi ez őszinte, mély érzésnek tulajdonképeni oka?

Oka az, hogy nekünk az Egyház s a pápa Jézus miatt kedves és édes.

Mi mindenben s mindenütt Jézust keressük. A szerető szívnek azzal a jellemző ösztönével, mely mindenütt a jegyest nézi, mi is mindenben Jézust keressük s e törekvéseinkben sehol sem találunk oly megnyugvást s kielégítést, mint az Egyházban. Elpanaszolhatom bátran, hogy messze, nagyon messze esett tőlem az Ur, tőlem, ki itt születtem, itt lakom, kit országok, tengerek, hegyek, pusztaságok választanak el még azoktól a helyektől is, hol ő lakott — kit korszakok, századoknak ösvényei, sőt már közel két évezrednek szürkülő multja szigetel el tőle — csupa sötétség, csupa üresség, mely kínommá válik. Ha a tengerbe sülyedt volna el az Ur Jézus s az ő evangéliuma, nem találhatnám őt föl nehezebben, mint most, mikor áthidalhatlan századoknak mélysége választ el tőle. Ne mondjátok nekem erre: «Ime, itt az irás, itt vannak megörökítve gondolatai, itt pihennek szavai; keltsd föl őket, vedd ajkaidra s szivedbe s fölébrednek s életté válnak, Krisztus életévé benned». Oh az irás, az az irás! Nem okoskodom, de azt bátran mondom, nem elég nekem a holt betű, nekem ő maga kell; ő az élő Ur Jézus! Őt magát nem az irásban bírom, őt magát itt bírom az Oltáriszentségben! De ime e szentséget az Egyház hordozza; az hordozza az irást is; mindent, a mi krisztusi s a mi az Ur maga, azt az Egyház hordozza! Élő meleg kezekre bizta magát az Ur Jézus, azok közt pihen; apostolaira bizta magát s az apostoli Egyházra, a mely apostoli Egyháznak alapköve a pápa!

Pápa nélkül nincs Egyház, nincs Oltáriszentség, Krisztus Egyházában ő töri meg a kenyeret elsősorban, ő az Ur sáfárja s hűséges szolgálója! Tisztelet, becsület az Egyház ez első szolgájának, kire az Ur nyáját bizta s kire hasonlóképen bizta a kenyeret s az asztalt, az áldozatot s az oltárt!

Nagy tisztelettel s szeretettel viseltetünk mi hivek a szent Szűz iránt, mint a ki az Ur Jézus eleven háza, pihenője, mint a kinek ölében bemutatkozott a pásztoroknak, a királyoknak. A Szentírás tanít rá a mély tiszteletre a szent Szűz iránt s szívünk kiérzi, hogy e kebel s e szent, tiszta kezek, a mi első oltárunk, melyről Jézust vettük. A régi katakomba-képek groteszk művészete szintén az eleven oltárra utal: Jézusra a szent Szűz kezei közt. Azért oly szeplőtelen a szent Szűz, azért nem győz rajta az ördög! Jézus méltósága kívánta, hogy anyja szent és dicsőséges legyen; Jézus hatalma kívánta, hogy megváltásának ereje anyjában érvényesüljön s benne üljön legnagyobb diadalát. Annak a szegletkőnek, melylyel az Isten az emberi nemet Fiába s Fiát az emberi nembe ékelte, érintetlen, hasítatlan, szent kőnek kellett lennie; annak az anyának, kiből Krisztussal: Krisztus által az emberiségnek ujjászületése kiindult, szentnek s a Szentlélek kegyelmével teljesnek kellett lennie!

A hívő tehát lelkesen néz a szent Szűzre, szive lángol szemeiben, ha reá tekint s így van ez jól. De ha a szent Szűzre tekint így s ha a szent

A Szentatya ünnepélyes fölvonulása a szentmisére.

Szűzet fogja át ily gyengéd, szerető érzésekkel: akkor az Ur Jézusnak második házára, az Egyházra s Jézusnak a századokon át hűséges gondozójára, az apostoli tekintélyre is tekintsen hasonló szeretettel és kegyelettel.

Nekünk a katolikus Anyaszentegyház a titokzatos Krisztusnak, a köztünk élő Krisztusnak háza; e házban lakik, pihen, e házban jár-kelel s tanít az Ur. Csakis e házban van nyoszolyája, az oltárszekrénye; csak e házban van oltára, mely neki Betleheme, Názáretje, Golgothája egyaránt. S e ház, ez a mostani ház, melyben mi Jézussal élünk, imádkozunk, sirunk, örvendünk s vigasztalódunk, ugy-e azon a sziklán áll, melyre Jézus épített, melyről Jézus mondja: Te kőszál vagy s e kőszálon épitem én föl anyaszentegyházamat. S az az oltár, melyen Jézus pihen az Oltáriszentségben, az az a kő, melyet ő fektetett le az új-szövetségnek Sion-hegyén s melyről ugyancsak az Isten mondja: Én, én teszek le majd Sionban alapkövet, erős, szent választott követ... Ez a ház az Egyház s az a kő az oltár, de ezt az Egyházat, s ezt az oltárt a pápa tartja. Hozzá fűződtek az Ur ígéretei, hozzá az ő kegyelmei.

A pápában gondoskodott az Ur Jézus az ő házának s oltárának méltóságáról, hogy az igazság s ne a tévely háza legyen s ezt az által éri el, hogy ez az első tanító csalhatatlan, kit a tévely soha meg nem hódíthat; a pápában érvényesül az ő hatalma, hogy a szellemek csatáiban, melyeket a kevélység s a gyűlölet indít, helytartója győzelmesen megálljon; a pápában virraszt szeretete, mely az igazság székét különös gondviselésben részesíti, hogy az sohasem váljék a mótely s a tévely forrásává. Ime, mily gondosság, mily szeretet, mennyi kegyelem az Ur Jézus részéről, hogy Egyházában s annak sáfárjánál bizton ráakadhassunk arra, kit szívünk keres, ki után lelkünk vágyik s kinek nemcsak tanát, de eleven ő magát kívánjuk.

Oh mily jó nekünk itt lenni! Mily jó! E sziklára épített házban, e föl-kent oltárok lábainál, ez oltárok kincsének, az Oltáriszentségnek boldogító birtokában! Mily jó nekünk itt lenni! Az igazság tana a mi részünk s a szent titoknak természetfölötti erejéből élünk! S hogy ez a tan hamisítatlan legyen, csak a pápára ügyelünk s hogy e szent titkok régi intézményéből a régi erő, a krisztusi kegyelem áradjon szívünkbe, azokat a pápa kezéből vesszük. «Légy üdvöz Szentatyánk, az Anyaszentegyház sáfárja, ki őrzöd az élet kenyerét s a választottak életét.»

Ugyancsak igaz, hogy őrzöd! Mire tanít minket a római egyház s az apostoli szentszék s a szentszéken ülő utódja Péternek, mire tanít inkább, mint hitre az Oltáriszentségben?! Nem mondom, hogy sok szóval, kánonnal, definícióval, de meleg, eleven, lüktető étellel! A római Egyház: a szentszék a katakombák fölött áll; a római Egyház s a pápák története, az az első hősie történet meg van örökítve a katakombák földalatti emlékeiben. Így akarta a gondviselés. Elrejtette mélyen, a földbe rejtette ezt a kin-

cset, az első századok egyházának hitbizonyítékait. Hitet lehelnek! A katakombák bejáratai a vértanuk szellemét s az Oltáriszentség hitét lehelik a világba. Ez a folyósó-hálózat a martírvér csatornája, a hitnek erezete, melyben tűz, vér, hit és hősiesség lüktet. Ujjongva jár e katakombákban a hívő s szinte ittasan jön föl a napvilágra, ittasan a hit s a szeretet benyomásaitól.

Sokat, sok hitcikkelyt hirdetnek a katakombák emlékei, de egyet sem annyira, mint az Oltáriszentségbe vetett hitet, ezt hirdetik, ezt szerettetik meg velünk. A régi szentek szeretetével, a vértanui lelkek odaadásával, a vértanuk unokáinak reményével telítenek s így küldenek el vágyódó szívvvel s mohó, szomjas ajkkal az oltárhoz. Jól áldozni, forró szeretettel viseltetni az Oltáriszentség iránt, áldozatainkat Jézus áldozatával egyesíteni életünkben, halálunkban, ime a római Egyháznak hervadatlan hagyományai!

S mivel ily termékeny a római Egyház talaja s mivel ily vértőlázott a földje, azért hajt az Egyház törzse; ereje a Krisztus vére, virágai a Krisztus Urunk iránti érzelmeink, gyümölcsei a szentek, kik mindnyájan, ha nem vért is, de bizonyára életet ajánlanak föl Azért, ki értük él s ki életével táplálja életüket.

Ezek azok az érzelmek, melyek minket Szentatyánk jubileumán eltöltenek. Hála és szeretet övezi szentelt személyét Krisztusért. E szellemet szitjuk föl magunkban, e szellemtől indítva imádkozunk érte s imánk énekké magasztosul, melyet oltáraink lábainál hangoztatunk, mint Istent s Krisztust dicsérő éneket: Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját.

Prohászka Ottokár.

Pápa és Oltáriszentség.

Az eucharisztikus papi egyesületnek XIII. Leó pápa jubileuma alkalmából tartott disz-
ülésén előadta: *dr. Glattfelder Gyula.*

Főtisztelendő Püspök ur! Tisztelendő testvérek!

Két nagy miszteriumról szólok önökhöz. Két hatalmas érzelem egységét akarom hirdetni. Tekintetüket a pápára s róla az Oltáriszentségre akarom irányítani, hogy mindkettőben fölismerjék azt az isteni erőt, mely az anyaszentegyháznak hatalma és dicsősége.

Hódolati ünnepet akarunk ülni s ezért megjelentünk előbb a kenyérszin fátyola alatt rejtőző Krisztusnál s imádtuk őt. S föltekintettünk reá és szivünkben, mely érezte közelében az Isten jelenlétét, kitört a vallomás: Te vagy Krisztus. S most Szentatyánkra tekintünk és megint érezzük közelünkben az isteni erőt, az emberi gyarlóság és tökéletlenség fátyola alatt. És nem habozunk őt megvallani. «Te Péter vagy» s e kösziklán épül a mi szentegyházunk, papi hivatásunk temploma, nemes törekvéseink küzdőtere.

De midőn e reszkető, törődött aggastyánban kősziklát látunk s készek vagyunk lelkünk minden vágyával és reményével magunkat reábizni, akkor ebben a Péterben, ebben a jubiláló Leóban ismét csak Krisztust szemléljük.

Ezért volt helyes, hogy midőn a pápa ünnepében papi méltóságunk szerint résztvenni óhajtottunk, összekötöttük ezt az Eucharisztia imádásával. Azon meggyőződésünknek akarunk ezzel kifejezést adni, hogy Krisztust, ki a kenyérszin alatt lelkünk tápláléka és ereje, nem tudjuk elválasztani Krisztustól, ki a pápa személyében legfőbb tanítónk és mesterünk. Arról az erős hitről akarunk tanuságot tenni, hogy e két miszterium, az Eucharisztia s a primatus a katolikus meggyőződés alapja s a katolikus élet koronája.

Távol van tőlem, hogy a tanító szerepére vállalkozzam Önök előtt, kik a theologiai kérdések tanulmányozásában bizonyára nem ismernek szünetet, inkább csak katolikus hitük és lelkesedésük tolmácsává akarok szegődni, midőn röviden fejtegetem, *mennyiben hordozza a primatus s az Eucharisztia szent szövetsége a katolikus életet.*

I.

Az isteninek a katholicizmus homlokára lehelt két vonása a *tekintély* s a *titok*. A primatus pedig a tekintély alapja s az Eucharisztia a titkok titka. S mivel e két vonása a katholicizmusnak az, mely őt karakterizálja, mely neki minden más bölcséleti és vallási rendszer fölött állandóságot biztosít, azért joggal hirdethetjük, hogy a pápa s az Oltáriszentség teszi első sorban a katholicizmust.

A dogmatika két részének dicsősége e két igazság apologiája. Az alapvető hittan végső corollariuma, hogy az értelem belátva elégtelenségét meghajlik a tekintély előtt, melynek legfőbb képviselője az isteni hatalommal tanító pápa s az ágazatos hittan virága az Eucharisztia mélységes tana, hova fölfoghatatlan Istent keresni és megtalálni a tekintély utmutatása szerint indulunk.

A tekintély isteni jellemvonás. Véges hatalom is parancsol tiszteletet és engedelmességet, de csak a mig érdek, kényszerűség, hasznossági szempont javalja. Hanem megfeledkezni önmagunkról s szent lelkesedéssel és föntartás nélkül idegen czélok szolgálatába lépni ember csak akkor fog, ha a parancsoló homloka fölött, akárcsak az ó-szövetség főpapjánál, fölcsillan az Isten fensége, mely Nagy Sándort is megállítja.

S ez az isteni erő, ez ragyog az uj-szövetség főpapjának homloka fölött. Ez a merészség, mely a rongyos, mezitlábás, fegyvertelen Pétert bátorítja, hogy farkasszemet nézzen Neróval; mely harmincz generációban daczol az üldöző imperátorokkal; mely számkivetésből investitura harcot rendez s megmozgatja a világot IV. Henrik s a Hohenstaufok ellen; azután

meg szembeszáll a vallási és politikai forradalommal s százszor leverve százszor győzedelmeskedik; napjainkban pedig — midőn a hatalmasok nem mernek megjeleni alattvalóik között — elegyedik fölforgató ellenségei közé s győzelmi szekere elé fogja a kezes bárányokká tett milliókat: ez az erő, ez a tekintély.

Mi adja magyarázatát sikereinek, fegyverek nélkül kivivott diadalainak? Az isteni hatalom, melyet Üdvözítőnk szavai biztosítanak: «Sicut misit me Pater, et ego mitto vos». A papi hatalomnak e rövid szavakba foglalt magna chartája varázsolja a legfőbb pap homlokára az isteni hatalom bélyegét.

«Az Isten keze van vele» — mondák a Keresztelő szent János születésekor történt csodákon meglepődött rokonok — az Isten van az Egyház fejével, Ő működik általa, ez a pápaság örökké ifju tekintélyének magyarázata, ez a mi hitünk és meggyőződésünk. Ez a meggyőződés adja XIII. Leó kezébe a tollat s «Diuturnum illud» kezdetű körlevelében tagadja azt a modern tant, mely a hatalmat alulról származtatja s vallja, hogy az igaz katolikusok «a jogot Istentől, mint a hatalom természetes és szükséges kutforrásától származtatják.» S e minden emberi és minden fegyveres hatalmat fölülmuló isteni tekintély öntudata bátorítja a fegyvertelen fogoly pápát, hogy a világhatalmaknak, melyek engedelmességet alattvalóiktól már nem tudnak kicsikarni, az ő isteni hatalmának segítségét ugyanazon körlevélben fölajánlja.

Az isteni nem lehet közönséges, mindennapi. A pápaság sem az. Egy kétezeréves hatalom, mely nem változtatta elveit s nem halt meg: ez már visszfénye az örökkévalónak.

Isteni tekintély nem ismer megalkuvást, innen van, hogy az isteni tekintély hordozójával jelenik meg a földön az a büszke s az ignorabimus vizein evező emberiség előtt ismeretlen non possumus. Ez a botrányköve az üres kritizálás és alaptalan szkepszis embereinek. De ez a non possumus a kétezeréves isteni vonás az egyházi hatalmon. Ez a non possumus tartotta fönn oly időben, midőn minden meggyőződés bizonytalanná vált, az erkölcsöt; ez mentette meg az általános zürzavarból az igazságot; ez a megalkuvást nem ismerő erő nyugtatta meg az emberiséget, hogy a századok becses vivmányai nem kallódnak el, hanem megmaradnak mint a haladás és művelődés alapjai; a pápaságnak az isteni tanok védelmében vallott ez elve tartotta meg az embereket az örök igazságok szolgálatában s ezzel őrizte meg a világon az isteni erényeket.

Bámulatos perspektivák nyílnak előttünk, ha a pápaság ezred éveken győzedelmeskedő történetébe, világot átölelő működésébe néhány pillantást vetünk. Kicsinyes részletezés e csodával szemben céltalan. Megállunk e világtörténelmi, kulturális, társadalmi, hatalmi problema előtt, mely nemcsak

Nagy szent Gergelyben, Nagy Miklósban, VII. Gergelyben, IX. Piusban, XIII. Leóban s az emberi szellem más óriásaiban, hanem III. Sergiusban, IX. Benedekben, VI. Sándorban is műveli az ő csodáit. S mivel természetes okát e folytonos győzelmeknek, e megmagyarázhatatlan eredményeknek nem találjuk, csak a századok szózatát ismételhethetjük; ez az erő, ez a tekintély az Isten ereje, ezt a sziklát Krisztus tartja, *ebben a miszteriumban Krisztust ismerjük meg.* (Folytatása következik.)

XIII. LEÓ

Hozsanna zeng ma széles e világon,
 H szív, a lélek egyért lelkesül,
 Örömköny csillog át a boldogságon . . .
 Trónod, Leó, áll rendületlenül!
 Angyalsereg száll le a menny honából
 Elosztani a vészek viharát;
 S im már negyedszázad tünt el, hogy lángol
 Királyi széked, égi tiarád.

Kis Carpineto szende városában
 Fakadt a bimbó: munka embere,
 Meggyult a hit szívének templomában
 És lőn egy század lángszövémeke!
 E láng hatolt be milliók szívébe,
 Remény sarjadt a szívben általa;
 H csüggedőbe bátorságot önte
 H égi tan vezér Hpostola.

Lengett a zászló izmosult kezében,
 Uihart keltő eszmék lobogtaták;
 Megdült az álnok önnön szegyenében
 És bámulá az eszmék bajnokát.
 H zivatarban győzelem kísérte,
 Uele harczolt a láttalan sereg . . .
 S az ég ellen nem győzhet a kísértet,
 H gögösök hiába küzdenek.

Tünt, szállt a kor; zajos idők jövének,
 Sziklává tette őt az ég kegye,
 Hogy vas kapuját mennyei hitének
 H csáb, az álnokság be ne vegye.
 S azóta mennybe tör az égi szózat,
 Harsog szavad, oh dicső szent Htyánk!
 H rád ruházott nyáj meg nem bomolhat,
 Felkent kezed szór holdogságot ránk.

Tavaszt teremtsz az elfásult szivekbe,
 Békét a fegyvervillogás felett;
 Fölszárítod, letörlöd a remegve,
 H titkon öntött fájó könnyeket.
 H sajka ring, veri a vész hulláma,
 H benne levők serge nem merül,
 Mert résen állsz, erős karod kirántja
 Hz örvények, a zátonyok közül.

Hű gondozójok! örkdől reájok,
 Midőn kihál szívökből a remény;
 Midőn gyakorta ijjesztő villámok
 Ezikáznak át a népek tengerén.
 Titáni harczban volt csak osztályrészed
 Legyőzni a viszályt, gyalázatot . . .
 S a földet most is Hlasként vezérled,
 Pedig szivedre sok csapást szabott.

Uiharban edzett vállad erejére
 Hányszor támaszkodék a dülő trón?
 S te megvédéd a szent jog fegyverével,
 Szavad békét nyert vészen, ostromon.
 Hányszor levél eltiprottak reménye?
 Susogja már a rajnamenti szél;
 Isten kezdeddel árasztja népére
 Regyelmit élte fáradaalmiér'.

Harsány szavad szólt: «Uissa szent Camáshoz!»
 S megtéríté a bölcselők sorát.
 Hz őszfejú tanácsért tér lábadhoz:
 Bölcs szellemed egy új areopag.
 Lumen de coelo! lángelméd sugára
 Zsibongva jár a fellegek között —
 Széjjel foszlik a tévelygő homálya,
 Ha fénylő trónod zsámolyához jött.

Ce fonsz dinaszták vérző homlokára
 Most is hervadhatlan győzelmi jelt,
 Bár zárva vagy, bár lelked jószágára
 H nagy világ csak álnokul felelt.
 Hz indus, néger hű imába ontja,
 Eléd esengi lelke vágyait . . .
 Japán jóléte és Tibeth vadonja
 Csak rólad szól, csak téged dicsőit.

Oh nézz reánk is, hű magyarjaidra!
 Hgg, ifjú, nő, férj egy dalon hevül:
 «Oh tartsd meg Isten, szórj áldást Htyánkra,
 Hogy álljon széke rendületlenül!
 Majd átviharzik a szivek imája,
 Uiszhangra kél a sziklás ormokon . . .
 Tekints e sokat szenvedett hazára
 S a mig velünk tartsz, áll ez ős Sion!

Szüljön vihart az elhomályosult ég,
 Süvöltsön orkán át a fellegen;
 Uelünk Leó! az isteni malaszt véd,
 Megédesül a vész, a küzdelem!
 «Huguror» — a zivatar kifárad!
 Boldog jövőt fest látnoki szemed . . .
 Im itt a béke, elhozá e század:
 — Megérhetők e fényes ünnepet!

Lobog a zászló! . . . Ószhajú vitéze,
 Kezében mégis oly szilárdan áll . . .
 Minden eltiünik, elszállong enyészve,
 De szent eszmék körében nincs halál.
 Száll, zeng a dal, a diadalmi ének,
 Hozsanna harsog a világon át:
 «Mosoly derítse és áldott szívének
 Reménye fesse élte alkonyát!»

Koser Szevér.

☆ A pápa miséje ☆

MINDENESETRE van abban valami megragadó, hogy a Golgothán bemutatott keresztáldozatot minden pap s a napnak minden órájában megismételheti. Az egész földkerekségen állandó urfelmutatás van s a Megváltó által megkezdett istentisztelet még most is tart, ugyszólván megszakítás nélkül. A belőle fakadó áldás oly tömérdek és fölös, mint a tavaszi virágzás idején a levegőben hömpölygő illatos himpor.

Ámde ne tagadjuk, hogy az ó-szövetségi főpap áldozata sem szükölködött a fenség és nagyszerűség vonása nélkül. Az a kizárólagosság, hogy csak a főpap s az is egy évben csak egyszer léphessen be a szentélybe, szinte borzongással tölti el a lelket s eszébe juttatja azt a mély kijelentést: «Nincs olyan Ur, mint az Isten». Mindenütt van, egész közönségessé lesz; de hozzá hasonló több nincsen. Bár ő mintegy előmlik a mindenségen és mindenekeket betölt; bár velünk ugyszólván feledtetni akarja, hogy kivüle és kívülünk más dolog is létezik: mi azért még sem feledjük, hogy ő az első és legfelső s mi vele érintkezni csak nagyon disztignált módon merhetünk.

Ilyesféle hangulat nyer kifejezést a pápa miséjében; mise az is, de a pápa miséje; azt mindenki érzi. Ő a Krisztus látható helyettese, az Egyház feje és kormányzója; ő a lelkek pásztora, ő a papok vezére, ő a püspökök püspöke; az első apostol és a kereszténységnek atyja. Nézzük csak, hogy fölvonulnak mind, a kiket ő hivei közé számlál. A nép őt főkapun özönlik be s megtölt minden zeget-zugot. Még a falak párkányain is letelepednek a várakozó csoportok. A sirkövek szobrai szinte megelevenednek, annyi

köröttük az élet és mozgás. A főhajót a nemesi testőr csapat két sora tartja szabadon. S már jönnek is a menet előörsei: sekrestyések, tisztek, udvari papok, mind sűrűbben, mind sietőbben. Föltűnik a kereszt s rázendítenek a pápai indulóra. És most elhalad a derékhad: barna, fehér és fekete csuklyás szerzetesek, vöröses ruhás kamarások, lilaszínű püspökök, érsekek és végül a biborosok kor és rang szerint. S a néptömeg fölött magasan, két egyiptomi nagy legyező között, biborszínű trónuson viszik egy 93 éves megtört aggastyán személyében a megtestesült főpapi hatalmat. Ez a pontifex maximus, ki az emberiség helyett az istenségnek akar áldozni. Zúgó kiáltás csap fel körülötte, minden nyelven, minden hangon, mert a hívők serege vele akar egyesülni, hogy együtt áldozzék övele. S a pápa kegyes mosollyal, villogó szemmel néz alá a tömegre, miközben fáradtan osztja áldását majd jobbra, majd balra.

A szent Péter sirja fölött épült oltárral szemben foglal helyet. Ünnepegyes nagymiséjét már évek óta nem tart, jubileumán sem tarthatja; csoda volna. Gondolatban misézik együtt a helyettesítő bibornokkal. A nép az óriási térségen halkán és folyton hullámozva figyel a sixtina énekeseinek lágyan csengő dallamára s az időközönként föl-fölszálló tömjénfüstre. A latin és görög nyelven énekelt evangéliumból csak egy-egy eltévedt szó hatol fülébe. Csak midőn a kupola körfolyósójáról lehangzik az ezüstharsonák szivreható, jámbor imádása, akkor tudjuk biztosan, hogy most urfölmutatás van — és letérdelünk.

Hallottam, hogy mikor a pápa személyesen mondja az ünnepegyes misét, fölajánlásakor néhány ostyát megetetnek az oltárnál segédkező papokkal... az egykori rémregényes idők emlékére. Mindenesetre igen mese-szerű anekdota. De hogy a szent vért aranycsövecskéből szivja a kehelyből, valószínű állítás.

Helyettesített misénél a biboros egy ezüstös kép közvetítésével küldi meg a pápának a békecsókot; így van az a Sixtina-kápolnában mondott csendesmiséknél is. Hogy a márczius 3-án tartandó koronázási jubileumi istentiszteleten minő rendkívüli szertartásokat állapítanak meg, azt külön füzetekben közlik; ezekhez tartja majd magát az egész pápai udvar.

Szentmise végén vagy a nép felé nyitott oltár mellől, vagy pedig a trónuson magasra emelve a kereszthajó közepéről ünnepegyes áldást mond a pápa *urbi et orbi*, a városra és a földkerekségre. Ebbe az áldásba foglalja főpapi szeretetét a hívők megszámlálhatatlan serege iránt. Ebbe az áldásba foglalja majd köszönetét is azért a gyermeki örömért és rokonszenvért, a melyet iránta minden katolikus, de meg minden nemesen érző lélek is tanusít pápaságának huszonötödik évfordulóján. S a pápai misének ez a gyümölcse láthatatlanul bár, de annál hatásosabban szolgál a kereszténység összetartására és felbuzdulására.

Dr. Laczó Viktor.

Ünnepélyes pápai szentmise.

~ Az igaz élet kútforrása ~

A XX. SZÁZAD hajnalán megszólalt egy tiszteletreméltó aggastyán, hogy megtanítsa az ujszülött századot az igaz élet titkára, megmutassa neki a forrást, melyből igaz életet merithet. Ő, ki csaknem egy századot virrasztott át Isten kegyelméből oly polczon állva, honnét tiszta kilátása nyílt az egész emberiség kavargó tömegére s a kinek az isteni hatalomnál fogva, melynek birtokosa, egyuttal mélyreható belátása nyílt a társadalmi, a politikai s a magánélet legelrejtettebb redőibe, ő, ki éber szemmel kísérte e hármás élet minden mozzanatát az egész földtekén, méltán dicsekedhetik az igaz élet titkának ismeretével. Másrészt egy tevékeny munkássággal teli élet alkonyán állva, közel a sirhoz — méltán számithat hitelre, midőn az igaz élet forrásáról akar szólni, mert hisz a sir mellett senki sem szokott tréfálni, sem hallgatóit megtéveszteni.

A tiarás aggastyán a legméltóságosabb Oltáriszentséget mondja az igaz élet kútforrásának. Oda kell tehát a század gyermekeinek fordulniok, ha élni akarnak, élni nemcsak testileg, hanem, a mint kell, ha tökéletesen, jól és boldogan akarunk élni, lelkileg is.

«A ki ugyanis az Oltáriszentség hatásait jámbor buzgalommal mérlegeli — mondja szentséges Atyánk, a jubiláris XIII. Leó — az bizonyára meggyőződik, hogy benne minden magyarázatát nyeri. Belőle árad ugyanis az élet, mely az igazi élet.»

S ez valóban «minden!» Van-e ennél több, képzelhető-e ennél nagyobb valami? Mit ér a holtak a világ minden kincse, drágasága, mit használ neki az összes tudomány és művészet? Élet nélkül nincsen semmi becsük értékük. Élet nélkül csak enyészetnek, halálnak van helye. Pedig az enyészet mindig szomorító látvány s a halálnak még gondolatára is összeborzad az élet. Minden csepp vér, mely az élet malmát hajtja, kimondhatatlanul tiltakozik ellene. Minden rost és minden sejt, melyet az élet patakja jár át, élni akar és nem tespedni, nem elmulni. Az ember minden törekvése is nemde odairányul, hogy «élete legyen és bővebben legyen». Fárad, küzd minden erejéből, tervez éjjel-nappal; a sok gond és aggodalom mély barázdákat szánt arczán, homlokán és sűrű verejtéket sajtol ki belőle; de azért nem adja föl a harczot, hisz oly nagy kincs az, a miért törí magát: az élet.

Mi elismeréssel adózunk e nemes küzdelemért mindenkinek és utálattal fordulunk el olyanoktól, kik gyávák a küzdésre és az öngyilkosság pokoli szerével akarnak az élet terhétől szabadulni. De sajnos, hogy az emberek csak a testi étellel törődnek oly sokat. A lelkit vagy egészen elhanyagolják vagy legalább is nem szentelnek föntartására, illetve fejlesztésére annyi gondot, a mennyit kellene. Pedig az édes Üdvözítő egész missziója e néhány

szóban foglaltatik össze: «Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővebben legyen». (Ján. 10, 10.) Igen, égi erőtől duzzadó, friss tevékeny lelki életet akar ő belénk oltani. Azt akarja az Ur Jézus, hogy teljes uralomra emeljük lelkünket a test fölé, hogy szinte kiemeljük testünket is a föld vonzó köréből abba a szferába, melyben a földi salaktól megtisztult érzelmek, angyali vágyak, szent gondolatok lengenek, melyben egy ideál van csupán: maga Krisztus. Azt akarja, hogy ünnepi hangulat töltse be állandóan a mi lelkünket, az az ünnepi hangulat, mely az égi Jegyessel való egyesülésből ered, hogy csak egy vágy lakozzék szivünkben, az, a mely Eucharistiával táplálkozik és csak Eucharistiával elégíthető ki.

Mennyire más vágyak zaklatják azonban az emberiség szivét? Mennyivel más gondolatok kavarnak lelkében? Csoda-e tehát, hogy nem találja meg boldogságát ez életben? Mérgező virágokból akar éltető illatot szívni magába, megmérgezett forrásokból merit italt, vészthozót, kárhozatot okozót; fertőzött eledellel táplálja lelkét s aztán panaszkodik, hogy nincsen élete.

A letűnt XIX. század története világosan mutatja, hogy az emberiség megalégedettsége, boldogsága mindig egyenes arányban volt hitével, vallásosságával. S a mikor ez a hívő vallásosság házi barátjává szegődött az eucharistikus Ur Jézusnak, a boldogság, a megalégedettség is befejezést nyert. A földalatti Rómának most néma, de valamikor a krisztusi hit megvallásában bátor és hangos szavú lakóinak vérbenuszó élettörténete csak az Eucharistiával magyarázható meg. Abból meritették ők azt a haláltmegvető bátorságot, azt a retenthetetlen szilárdságot, a melylyel az amfiteatrum porondján Krisztus hívőinek vallották magukat. Az Eucharistia éltető ereje magyarázza meg nekünk egyedül amaz emberfölötti áldozatokat, melyeknek néma tanúi, a szinkör hatalmas falai még most is állanak. Igen, emberfölötti áldozatokat láttak e falak. Láttak törődött aggastyánokat, a mint örömmel siettek a porondra, hogy az Eucharistiát szerző Ur Jézus iránti ragaszkodásukat saját vérükkel pecsételjék meg. Láttak harczban edzett férfiakat, kik százszor háritották el maguktól a halálos csapást izzó harczban, de a kik most nyugodt megadással várták azt, mert Krisztus dicsőségéről volt szó. Láttak anyákat, kik Ábrahám pátriárka hitével adták édes magzataikat a halál dermedt kezeibe, hogy azután maguk is kövessék őket az örökkévalóságba. Láttak serdülő ifjakat, gyenge szüzeket, kik dicsénekeket zengedezve léptek a lobogó máglyára, tárták ki gyenge karjaikat a rájuk rontó fenevad ölelésére, hogy örökre egyesüljenek tiszta szerelmük tárgyával, azzal az Ur Jézussal, kit az Oltáriszentségben imádtak, kivel még ma reggel egyesültek is a szent áldozásban. Ez a kulcsa amaz emberfölötti áldozatoknak! Az Eucharistia mindennapi élvezése nevelte e hősöket!

Letűnt már a hősök kora. A béke alig kíván rendkívüli áldozatokat.

De azért az Eucharistia nagy hivatása még nem szűnt meg! Az Ur Jézus míg itt járt a földön, nemcsak apostolokat nevelt, vagyis hőlelkű bajnokokat, hanem a hiányokat is pótolta, melyeket a lelkeken, a testeken észlelt. Tanította a tudatlanokat, gyógyította a betegeket. Visszaadta a látást a vakoknak, a hallást a siketeknek, a szólást a némáknak. Talpra állította az inaszakadtakat, kiegyenesítette a béna nyomorékokat s föltámasztotta a halottakat. Ezt a fönséges orvosi misszióját még most is teljesíti az Eucharistiában, «hogy életük legyen és bőven legyen». Jöjjenek tehát hozzá a vakok, kik nem látnak, mert a hit világa kialudt szivükben, az eucharistikus Ur Jézus ismét világosságot fog hozni lelkükbe, a hit világosságát, melynél haladva biztosan üdvözülhetnek.

Jöjjenek hozzá a siketek, kik nem hallják szavát, parancsait, mert szivük kemény, mint a szikla vagy hideg közömbösséggel teli — az Eucharistia tüze, melege leolvasztja majd lelkükről a közönyösség jegét, sokan ismét szivesen fognak hallgatni a Mester szavára, az ő igája ismét édes lesz nekik.

Jöjjenek hozzá a némák is, kiket elnémitott a mély fájdalom, ez a hűséges kísérője az embernek, jöjjenek hozzá a némán szomorkodók, sokan lesznek, mert kinek nincsen kielégítettlen vágya, ki nem érezte még a csalódás keserüségét? De ez vissza ne riaszsa őket, az eucharistikus Urnak lesz szava mindegyikhez, bátorító és biztató, neki van orvossága minden sebre, bármily régi vagy mély is legyen az. Hol lehet jobban kipanaszolni minden baját, hol jobban kiönteni minden keserüségét, mint a tabernaculum Királya előtt? És ki tud jobban szánakozni rajtunk és hathatósabban segíteni, mint épen az eucharistikus Jézus?

Jöjjenek egyszóval, mind, mind a betegek hozzá, ő meggyógyítja őket, ő életet önt beléjük, lüktető, friss életet. Sőt ha lelkileg meghalt is valaki, jöjjön bizalommal hozzá s kérjen tőle életet, hogy élete legyen és bővebben legyen. Krisztus hív az ő ígéreteiben, soha senki nem fog benne csalatkozni!

Ha ily módon az Eucharistia lesz egész életünk mozgatója, a szivekből száműzött boldogság ismét vissza fog oda térni és megelégedettség fogja ismét betölteni a márványpalotákat ép úgy, mint a szegénység gunyhóit. S akkor korunk réme, az oltárt és trónt bontó szociálizmus is le fog csendesedni, hogy az emberiség békében és szeretetben élvezze — az Eucharistia áldásait! Igen, a XX. század akkor fogja gyermekeit az igaz boldogság útjára vezetni, ha a nagy Leó intését követve, az Eucharistiából meríti tudományát, inspirációit a művészethez, a kereskedelemhez és iparhoz, ha onnét meríti társadalmi és politikai elveit, szóval — egész életét, mert «belőle árad az élet, mely az igazi élet!»

Dr. Babura László.

Támogassuk a katolikus sajtót.

(Folytatás.)

GÉNY, hogy egy kath. ujságról (a nagy Görres lapjáról) a hatalmas Napoleon kimondotta, hogy jobban fél ettől az ujságtól, mint egy hadseregtől; ugyanő Görres lapját Európa öt nagy hatalma közé számitotta.

S mily nagyszerűen működik mindenfelé (a hová eljut!!) pl. a «Fabiola» (Wiseman biborostól!).¹ Hiszen azt nem lehet végigolvasni és nem gyulni lángoló lelkesedésre az Anyaszentegyház és az első századokban épügy, mint ma tisztelt pápaság iránt. Vagy pl. a jezsuita Coloma «Lappáliái», Spillmann «Bátran és hiven», «Woxindoni csodavirág», Bolanden művei stb.¹ és egyéb kath. regények s novellák — oly hatalmas prédikációk ezek a legérdekesebb, legköltőibb alakban, hogy romlatlan kedély nem olvashatja őket szivbeli emelkedés, igazi gyönyör s haszon nélkül. Csak egy példát említek: egy kath. nő regényt irt a kereszténytelen rabszolgaság ellen («Tamás bácsi kunyhója») s Lavigerie biboros szerint ez a regény volt a főoka a rabszolgaság beszüntetésének Amerikában. S mily végtelen testi-lelki nyomoron segítenek pl. a missiólapok s egyéb közlések, melyek föltárják az iszonyu nyomort, mely itthon és messze földön nyomasztja a népet és kéri az európaiak, a szerencsésebbek segélyét!

A műveltek s a nép számára irt tudományos és hitbuzgalmi irataink (Pesch, Doss, Hettinger, Hammerstein, Stolz, Dudek, Prohászka, Tóth, Mike stb.),¹ megtértek és kiváló férfiak (De Sonis tábornok) életrajzai, a kath. eszméket hirdető, érdekes és valóban jellemnemesítő folyóiratok (Kath. Szemle, Magyar Szemle, Zászlónk ifjusági lap, Oktató népkönyvtár, Hírnök stb.)¹ vagy röpiratok (pl. Ackerl: a Lourdesi Boldogasszony . . .)¹ valódi csodákat művelnek a kevés helyen, a hová eljutnak. Tisztán kath. költőink (Mindszenty, Tárkányi, Rosty K., Kálmán K. stb.) s elbeszélőink (l. a folyóiratokat) elsőrangúak.

S nem lenne-e édes hazánk, elnyomoritott édes hazánk, szellemi s anyagi sorsán, mintegy egy csapással segítve, ha katolikus igazainkért életre-halálra küzdő ujságainkat (Alkotmány, Magyar állam, Szent Antal Lapja, Néppárt s mindenekelőtt főleg a folytonosan szegényedő keresztény magyar nép javáért oly lelkesen küzdő kath. krajczáros-ujságot, az Uj Lap-ot),¹ legalább minden felnőtt kath. magyar járatná, olvasná és olvasztatná? Hát még — és ez volna legégetőbbben szükséges — ha legalább

¹ Hol kapható? Felvilágosítást ad a sajtó-egylet: Pozsony, Grössling-utca 14. sz. Lásd az országos «Kath. Könyvjegyzéket»; kapható ugyanott és a Szent-István-Társulatnál.

minden némileg tehetős katolikus magyarországi lakos beállna valamely kath. könyves- vagy sajtó-egyletbe, pl. a pozsonyiba, melynek egyetlen célja a kath. sajtó felvirágoztatása; vagy, a ki magasabb műveltséggel bír, a budapesti Szent-István-Társulatba (Bpest, VIII. ker. Szentkirályi-utca 28.), mely megjegyzendő oly olcsón osztja könyveit, mint sehol másutt nem történik egész Magyarországon!

Hanem hát néhány zengzetes szólammal és jámbor sóhajjal még nem érünk cél: tetterős legyen buzgalmunk, tetterős édes hazánk és szent vallásunk szeretete; mutassuk meg haladéktalanul és erélyesen, hogy legszentebb kincseinkért valamit áldozni is tudunk; áldozni az által, hogy irgalom nélkül kitiltjuk házunkból, könyvtárainkból, gyermekeink kezéből azon lapokat, könyveket, naptárakat stb., melyek szent hitünket s a tiszta erkölcsöt nem tartják föltétlen tiszteletben — áldozni az által, hogy a jó sajtó ügyét vállvetve támogatjuk s nem engedjük, hogy elsülyedjen... Olvasóköröket alapítunk, jóirányu kölcsönkönyvtárakba lépünk, megrendeljük a kath. napi- és hetilapokat, szépirodalmi folyóiratokat, naptárakat, regényféléket (Családi Regénytár stb. Ifjusági iratok: Idegen tájakon stb.); olvassuk és terjeszszük azokat ajánlás és kikölcsönzés útján; tömegesen terjeszszük a röpiratokat, főleg olyanok közt, kik más uton az igazságot sohasem hallanak meg, templomba nem járnak stb.; beállunk vagy a pozsonyi sajtó-egyletbe,¹ vagy a Szent-István-Társulatba stb. stb. A ki idáig ilyesmire vállalkozott, egyszer se bánta meg!

Azért föl fegyverre, sikra, akárki vagy, kedves olvasó! Nem üzleti reklám, a legtisztább meggyőződés kiáltja: ugy szereted önmagadat s felebarátaidat, ugy szereted gyermekeidet s édes hazád népét, ugy szereted Istenedet és az ő Anyaszentegyházát, a mint még ma tüzre hánysz minden katolikusellenes vagy akárcsak gyanus iratot is, mely a házádba belopódzott s a mint még ma azon zászló alá esküszöl, melyre a «katolikus sajtó» szent neve van írva s a mely alatt a legtisztább isten- és honszeretet, a legnemesebb szándék és a legférfiasabb erő küzd az igazságért, viv valóban titáni harcot a nép igazi, ideigvaló s örök jólétéért.

Persze, a mig még kath. ember is liberális és hitetlen lapokat, szennyes tartalmu «friss» ujságokat, darwinista bölcselőket, készakarva hazudó

¹ A Szentatya áldásával s a nm. m. kir. miniszterium jóváhagyásával Pozsonyban megalakult országos kath. sajtót támogató egylet alapító tagjává lesz, ki egyszersmindkorra 50 K-t, rendes tagjává, ki évenként 6 K-t, pártoló tagjává, ki évenként 2 K-t fizet; szegényebbek mint adakozó tagok 1 K-val, mind imádkozó tagok 20 fillérrel támogatják az egyletet. Minden alapító és rendes tag évenként ingyen illetményül szép könyvet, minden pártoló tag pedig csinos naptárt és kisebb füzeteket kap. Az adakozó tagok az egylet vagyonához mértén kapnak adományokat. Az imádkozó tagok egy képet kapnak. Valamennyi tag igényt tarthat az egylet röpirataira.

történeteket, pornografikus regényeket és féktelenül szabados folyóiratokat olvas, míg a kath. irodalmi vállalatok támogatás hiányában alig tengenek — addig ne csodálkozzunk, ha a legszentebb jogainkat s érdekeinket az ellenfél folytonosan sárba tiporja, büntetlenül teszi lábát a nyakunkra, elnyomoritja hazánkat, elsorvasztja gyermekeink testét-lelkét... Ne csodálkozzunk, ha a politikában és közéletben, tanszékeken és gazdasági téren — mindenütt! — egy rongy vagyunk, melybe minden utczai kamasz belemarkolhat, beleköphet; visszaszorítanak, mellőznek, lehetetlenekké tesznek, csak azért, mert igaz katolikusok, szent István való ivadékai vagyunk!! — Mi vagyunk az okai... Miért nem segítünk magunkon!?

Tirolban egy cselédleány 100 uj előfizetőt szerzett egy kath. folyóirat számára! — Nem tehetnék-e mi is ilyenfélét? Mily nemes tett, mily válasos és hazafias cselekedet! Támogassuk a kath. irodalmat és apostolok vagyunk!

Egy munkás, egy iparos, egy gimnázista, egy szerény életkörbe szorult leányka is valóságos apostollá lehet! Hát még a pap, a tanár vagy tanító s főleg kisebb helyeken az intelligencia képviselői... az alantasak s egyenrangúak között... olvasókörök, kölcsönzés útján... és sajtóegyletek útján! (Felvilágosítással szolgál az orsz. kath. sajtó-egylet, Pozsony, Grössling-utca 14.)

Annyi bizonyos, hogy — mint dr. Wahl, drezdai püspök és apostoli követ mondta — «a ki kath. iratokat megvesz, olvas és olvasás végett másoknak ad, ép oly érdemszerző cselekedetet hajt végre, mint az istenfélelem vagy irgalmasság bármely más cselekedete; sőt ez manapság a katolikusnak egyik legnagyobb kötelessége!» A hires hithirdető, P. Roh S. J., szintén sokszor mondogatta: «A ki jó olvasmányt iparkodik terjeszteni, valódi apostol!»

«Jó könyvek és folyóiratok terjesztése s a rosszak üldözése a jelenkor apostolainak egyik legfontosabb föladata» — mondja a kitünő népies író, Wetzel (Világiak apostolkodása). — Sőt mi több, a lánglelkű mainzi püspök-hitvalló, Ketteler V. E. báró, e szigorú, határozott ítélettől sem riadt vissza:

«A kinek manapság a kath. sajtó iránt nincsen érzéke, az ne tartson többé igényt arra, hogy katolikusnak nevezzék!»

Azért föl, katolikusok, föl! segítsünk magunkon, gyermekeinken, hazánkon, szent vallásunk ügyén! Az ellenség sorakozva, rendszeresen támad reánk a legbiztosabban ölő fegyverrel: a hit- és erkölcssértő irodalommal: mi pedig még alig sorakozunk?!...

A pápa és legjobbaink biztosítanak: mentsétek meg a sajtót és átváltozik a föld színe! Föl! e nagy célt el kell érniünk és el is akarjuk érni, akarjuk és pedig tettel, áldozattal, bátor küzdelemmel!

Előttünk a pálya!

Borus az ég, sötét felhők tornyosulnak rajta: zivatar van készülöben s ha idején nem segítünk magunkon, elsöpör, bizonyosan elsöpör az — özönviz! Három dolog menthet meg még minket: először a — sajtó, másodszor a sajtó és harmadszor egyelőre ismét csak a hithű, erkölcsileg tiszta, katolikus sajtó.

Fönn lobog a zászló — utána, katolikusok, utána, honfiak!!

LAUDA SION...

Zsoltárt Sion, Megváltódnak,
Zsoltárt a te Pászforodnak,
Istenítő szózatot!
Öntsd ki árját ihletednek,
Mondd Úradnak, Istenednek:
S méltán nem imádhatsz!

Hirdesd őt az ének szárnyán,
Oltárának zsámolyánál
Az életnek élelmét;
Isten, ember, test, vér, lélek,
Meveti a hívő lélek
A kétségek félelmét.

Öltözzék a föld virányba,
Minden érzés zsolozsmába
A szívet úgy ragadja!
Ez az az ünnep, ez az a nagy nap,
A fölséges, krisztusi násznak
Ünnepnapja virrad ma!

Nem az óhusvét ünnepe,
Mikor az Úr öldökölve
Átvonult Egyiptomon:
Itt is átvonul Isten,
Am a halál elreppen,
S áldás kél a szent nyomon.

Ki önmagát általadta,
És örökbe nekünk hagyta,
Hinni ezt nem habozunk;
Nyomdokain szent szavának
A szeretet csodájának
Áldozattal áldozunk.

Szava igaz, változhatlan,
Valósul ez áldozatban.
Élő test ez, élő vér;
Bár szemünket homály zárja,
A halandó gyáva pálya
Istenéhez föl nem ér!

A mit látunk, csak mutatja,
A mit mutat, nem láthatja
Földön járó gyöngeség:
Mutatóra bor és kenyér,
De egy a test, de egy a vér,
Egy a titkos Istenség.

A ki veszi, nem sértheti,
Csupán a színt enyésztheti,
S nem sérül meg teste is;
Ha egy veszi és ha ezer,
Annyit egy, a mennyit ezer,
Bár ezerszer vette is.

Bár milliók élnek véle,
S a hány lélek, annyiféle,
Velök mégse változik;
Bár a jóknak örök élet,
S bár szavában az ítélet,
Melytől a rossz kárhozik.

Áldd az Urat az egészben,
 Áldd az Urat minden részben,
 S az ostyának törésében
 Belked hitét meg ne törd!
 Mi itt törük, az csak mutat,
 S nem törük meg, a mit mutat,
 Áldd az Urat, áldd az Urat,
 Áldja őt az egész föld!

Oh, angyalok merő vágya,
 S zarándokok boldogsága!
 Oszthatatlan kiváltsága,
 Örök, örök hozsanna!
 Nem hűtelen, ó-zsoltáron,
 Mert megváltál drága áron,
 Te uj Izsák uj oltáron,
 Uj Barány és uj manna!

Édes Jézus! áldj meg minket!
 Drága Mannánk! táplálj minket!
 Táplálj minket, óvj meg minket,
 És igazgasd lépteinket
 Szent Atyád országába:
 Még éjünknek éjén járunk,
 S már e porló szívbe zárunk:
 S ha e porló szívtől válunk,
 Szent Szeretet! szent Királyunk!
 Végy szenteid karába! Amen.

Az eredeti nyomán: *Nagyfalusi L.*

Miatyánk ... Üdvözlégy Mária...

Mgr. Dupanloup.

GÖRTÉNT 1832-ben. Ez időben a saint-rochei plébánián működtem s évenként át tanítottam a gyermekeket a katekizmusra. Egy napon fölkerétek, áldanám meg egy fiatal pár házasságát. A menyasszonyt már régebben ismertem; igen derék, vallásos leány volt s szorgalmas hallgatója az én kateketikai előadásaimnak. Az efajta szertartások alkalmával rövid beszédet szoktunk tartani. Én e szokásos beszédet meg is tartottam s még most is emlékszem, hogy némiképp szórakozott voltam alatta. E szórakozottság okozója egy hat láb magas s előrehaladt kora daczára is erőteljes férfiú volt, a ki mint első tanu, három lépésnyire állt tőlem s tekintetét merőn rám szegezte, mialatt a násznép többi tagja körben helyet foglalt. A férfi hatalmas alakja, erélyes arcza, átható tekintete s szokatlan közelléte reá irányította egy percze figyelmemet, de azután iparkodtam e különös benyomást leküzdeni. A szertartás bevégeztével visszavonultam, a násznép szintén s azt gondoltam, hogy immár minden be van fejezve.

De nem így lőn. Másnap reggel öt órakor csengettek ajtómon s a következő pillanatban szobámba lépett ugyanaz a fiatal férfi, a kit az előző napon megesketttem. Azonnal előadta kérését. Súlyosan beteg nagybátyjához hívott, még pedig sürgősen és csodálatosképen ugyanahhoz a magas emberhez, a ki az esküvő alkalmával annyira fölkellette figyelmemet. Idős

ember lévén, már 74 éves elmúlt, a szertartás alatt áthült s félteni lehetett életét. Az orvos, a kit a beteghez hívtak, reménytelennek jelentette ki állapotát. Rögtön felkészülődtem s utközben kikérdezgettem társamat egyről-másról, hogy némi tájékozást szerezzek magamnak.

— Jó keresztény volt nagybátyja?

— Nagyon jó, becsületes ember volt az igaz, de attól tartok, hogy valóságos kötelességeit elhanyagolta.

— Vajjon gyanítja-e állapota súlyos voltát?

— Gyanítja, sőt nem is ringatja magát semmiféle reményben.

— És ő óhajtott engem látni?

— Igen. Midőn megtudtuk, hogy baja komoly jellegű, megkérdeztük tőle nem óhajt-e papot? Nem ellenkezett. De kit? Ő egyet sem ismert. És ekkor a nála szokásos és kissé különös beszédmodorában így szólt:

— Az a pap, a ki tegnap beszélt, tetszik nekem, az majd jól elintézi az én dolgomat.

E közben elérkeztünk a Croix-des-Petits-Champs-utczában levő szállóba. Az öreg u. i. vidékről jött a városba öcsce esküvőjére s itt vett ki magának lakást. (Sohasem megyek végig ezen az utczán, hogy szinte meghatottsággal ne nézzek föl erre a szállóra.) A szobába léptem, egyedül hagytak a beteggel. A szegény öreg mozdulatlanul, halálra válva feküdt ágyán.

Közelebb léptem hozzá s ő egyszerű, becsületes módon, kezét nyújtotta nekem.

— Meghalok — mondá — s szeretném előbb még megtenni azt, a mit az ilyen esetben tenni szoktak. Hetvennégy éves vagyok, hatvankét éve elmúlt, hogy nem gyóntam. Tizennégyéves koromtól fogva, ugyszólván egész életemen át katonáskodtam. A forradalom és a császárság hadjárataiban részt vettem, sohasem gondoltam Istenre, de most, magam sem tudom, hogy miért, nem bírok megválni az élettől a nélkül, hogy Vele ki ne béküljek, pedig hát nem is ismertem Őt.

Őszinte, természetes beszéde egészen meghatott.

— Nos — mondám vigasztalólag — én segítségére leszek s a jó Isten is megfogja segíteni; az ilyen egyenes, őszinte emberrel igen könnyű boldogulni. Mikor kérdéseimre válaszolva bevégezte a gyónást, így szóltam hozzá:

— Most pedig tartson penitenciát.

— Penitenciát? Mi az, uram? fogalmam sincs róla.

Nem volt tehát a legcsekélyebb fogalma sem a vallásról, a penitencziatartás szentségéről, sem egyébről. Elképzelhető, mily óriási nehézségekkel kellett nekem itt megküzdennem. Egy szegény haldokló, egy szájalomraméltó aggastyán, a ki vele született ösztönénél fogva óhajtott halála előtt Istenével kibékülni.

Megmagyaráztam neki mi az a penitencia s mondám:

— Könnyü penitenciát adok önnek. Csupán a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát mondja el.

Ő csodálkozva nézett rám.

— A Miatyánkot, az Üdvözlégyet? — mondá — valóban sohasem hallottam egyikről sem.

Ennyire jutott hát ez a szerencsétlen ember, hogy még azokat az imákat is elfelejtette, a melyeket a kis gyermekek is elgagyognak. A vallás teljesen eltörlődött e lélekről, nem maradt belőle semmi, semmi... Az égre pillantottam s bátorságot meritve éreztem, hogy itt csodának kell történni, mely e szegény lélekbe világosságot árasszon.

— Valamikor pedig tudnia kellett mindakettőt — mondám — ezek vallásunknak legszebb imái. Majd segítségére leszek. Elmondom először is magam, azután utánam mondja s végül együtt ismételjük az egészet.

Ágya elé térdelve a beteg kezét kezembe fogtam s imádkozni kezdtem. Ő figyelmesen hallgatott reám s mikor e szavakhoz értem «Bocsásd meg a mi bűneinket, miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétetteknek», hirtelen megszorította kezemet s mintha mély álomból ébredt volna, fölkiáltott:

— Oh most már emlékezem reá! Azt hiszem kicsiny gyermekkoromban anyám valami effélére tanított. Kértem ismételje az egészet.

Teljesítettem kérését. És az aggastyán lelkében fölillantak erre a kedves gyermekkori emlékek, a melyeket hosszú életének küzdelmei s szenvedései látszólag teljesen eltörültek már; maga előtt látta jó édes anyját s a szép imák, a melyekre az őt tanította apródonként szóról-szóra fölidéződtek emlékezetében. Láttam miként tüntek azok elő lelkéből, mint mikor valamely rég eltemetett dolog kerül napvilágra; s az öreg minden szakasznak a végén örvendezve kiáltott föl:

— Oh emlékezem reá. «Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

— Igen így van, szenteltessék meg a Te neved!... ez az tudom már! Jöjjön el a Te országod... most már világosan emlékezem reá, mennyit elmondtam én e szavakat. Oh milyen szép, milyen gyönyörű ima!

És e szavakhoz érve «bocsásd meg a mi bűneinket», így szólalt föl:

— Különösen erre emlékezem, ez juttatta eszembe az egészet. Anyám ezt mondatta el velem, ha valamely hibát követtem el.

És apródonként bevégezte imáját. Azután megkért, mondanám el vele együtt, később pedig nem győzte ismételtetni elejétől végig. Mikor pedig bevégezte, így szólt:

— De van még más valami is. Most már arra is emlékezem, hogy anyám sokat beszélt nekem egy szent Szűzről... Várjon csak, majd eszembe jutnak ennek az imának is a szavai. De mégsem... Kérem, kezdje el, talán

majd ráismerek. Igen, igen ez az «Üdvözlégy Mária!» és elémbe vágott «Üdvözlégy Mária, malaszttal vagy teljes, az Ur vagyon teveled» s az angyali üdvözlés minden szava csodálatosképen eszébe jutott, az utolsó szavaknál pedig könnyekre fakadt. Asszonyunk szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk most és halálunk óráján.

Ime ezek az imák minő eltemetett kincsei voltak ennek az aggasztánnak. Még gyermekkorában jó édes anyja elhintette lelkében a termő magot, de az soká, egy egész hosszú emberi életen át pihent terméketlenül lelkében, mintha csak kiveszett volna onnan, a kellő pillanatban azonban életre keltette azt az isteni kegyelem napja s tündöklő fényével bevilágította a szegény haldokló utolsó óráit s megmutatta neki az örök boldogsághoz vezető utat. Arcza egészen átszellemült s nem győzte ismételtetni az ima fenséges szavait...

Végre mikor már láttam, hogy kifáradt, elbucsuztam tőle s megígértem neki, hogy nemsokára visszatérek, addig is pihenjen kissé.

Vissza is tértem nemsokára, mert magam is végzetlen óhajtottam a szent áldozásban részesíteni őt; az erre való előkészítés immár fölöslegessé vált, a két ima fölfedezett neki mindent s ő a legnagyobb áhitattal vette magához az Ur testét. Még emlékezem valamire, a mi egymagában is fényesen bizonyítja Jézus Krisztus istenségét. Elmenetelem előtt egy feszületet nyújtottam át neki, mondván, hogy a szállóban alkalmasint nincsen ilyen s ő mosolyogva válaszolá, hogy bizony nincs s efajta helyeken nem is igen szokott lenni. És remegő kézzel vette át tőlem a keresztet s először ajkaihoz, majd szívéhez szoritotta azt.

Másnap reggel öt órakor ismét meglátogattam őt.

Ő pedig, mikor megkérdeztem tőle, hogy mint érzi magát, nyugodtan felelte:

— Nagyon jól, uram!

— De mégis — vetém ellene — nekem azt mondták, hogy igen sokat szenvedett az éjszaka.

— Azt mondták? — válaszolá — persze nem tudták, minő hatalmas vigasztalót hagyott ön nálam s ezzel kihuzván takarója alól a tőlem kapott keresztet, kiaszott kezével fölmutatta azt s így szólt:

— Ime ez vigasztalt engem; egész éjjel ismételtem a «Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát» s azért nem éreztem semmi testi szenvedést.

Ime egy ember, a ki mindent elfelejtett s a ki egy lépéssel nemcsak hogy helyre pótolta azt, hanem a keresztény tökéletesség legmagasabb fokára emelkedett.

A két ima fölfedezett előtte mindent; megtisztult lelke az ég felé lebegett s én sohasem láttam ennél szebb halált.

~ VEGYESEK ~

Jubileumi ajándékok a Szentatyának.

XIII. Leó pápa minden jubileuma alkalmából sietett a katolikus világ kedveskedni ajándékaival a Szentatyának. Ilyenkor látszik leginkább, hogy a katolikus világ egy hatalmas család, melynek minden tagja szeretettel fordul a családfő felé.

A mostani jubileum alkalmából felséges királyunk egy remek szoborcsoportozattal lepte meg a Szentatyát.

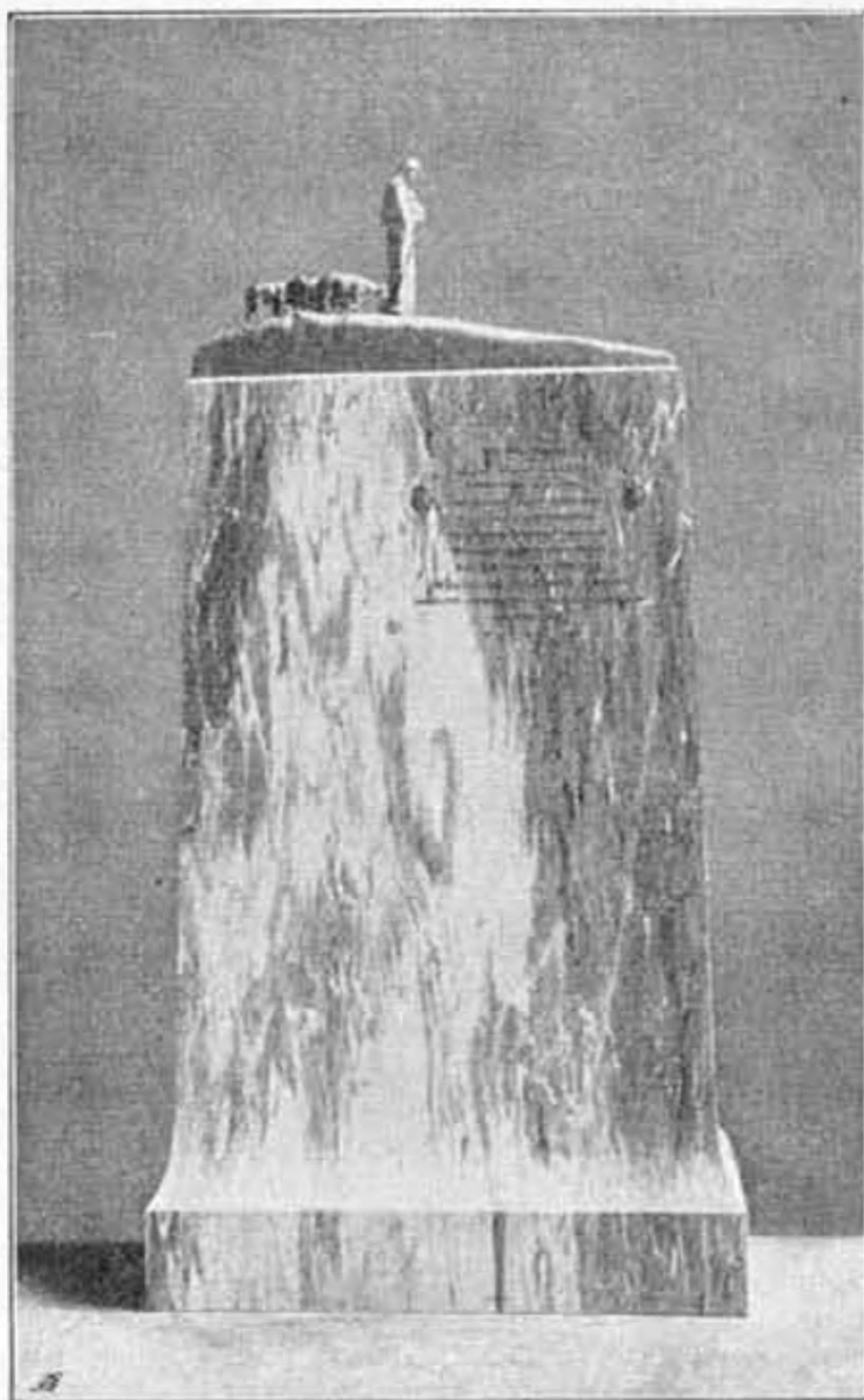
Az egész szoborcsoportozat egy gyönyörű állványon nyugszik. Az állvány a legritkább afrikai márványból készült. Igéző szép lila- és rózsaszíneket játszik. — Semmi dísz nincs rajta egyéb, mint az alább látható latin ajánló felírás, melyet maga az osztrák közoktatásügyi miniszter fogalmazott. Királyunk két udvari főméltóságot rendelt ki az ajándék átadására. Ezek külön udvari vasuti kocsiban vitték a rájuk bízott kincset. Rómában a vatikáni nagykövetünkhöz, gróf *Széchenhez* szálltak. A Szentatya ünnepélyes kihallgatást adott az ajándékvivőknek. Kifejezte örömét királyunknak az apostoli Szentszék iránt való hűsége fölött, melynek ez a kedves ajándék is állandó hirdetője lesz. Szívélyes üdvözlését és áldását küldi ősz királyunknak.

A szobormű alapzatán alkalmazott ajánló fölírat hű másolata :

PONTIFICI MAXIMO
LEONI DECIMO TERTIO
OPTIMO FIDELIUM PASTORI
PER QUINQUE LUSTRA ECCLESIAM
SINGULARI DEI PROVIDENTIA
FELICISSIME GUBERNANTE IUSQUE
THESAURUS UBERRIME
RECLUDENTI
HANC BONI PASTORIS IMAGINEM
FRANCISCUS JOSEPHUS PRIMUS
IMPERATOR AUSTRIAE REX
APOSTOLICUS HUNGARIAE
PIETATIS ERGO
D. D. D.

Magyarul:

XIII-ik Leó pápának, a hivek legjobb pásztorának, ki Isten különös gondviseléséből immár 25 év óta kormányozza az Anyaszentegyházat és annak kincseit a legnagyobb hőkezűséggel kitarja — kegyelete jeléül a «Jó Pásztor» ezen képét adja, ajánlja ajándékozva I-ső Ferencz József, Ausztria császára, Magyarország apostoli királya.

Apostoli királyunk ajándéka Szentatyánknak.

Gyönyörű az albacsipke is, melyet a *Habsburg-ház nőtagjai* ajánlottak föl a Szentatyának. A cseh érczhegység legkiválóbb csipkeverőinek ritka szép munkája az általunk is reprodukált remekmű.

A *római ősrégi főuri családok*, az Odescalchi, Borghese, Aldobrandini hercegi családok egy fényes aranyhimzésű ornatussal kedveskedtek, melynek képét szintén hozzuk.

Az ajándékok óriási halmazában előkelő helyet foglal el a *nápolyi katolikusok* ritka értékű ajándéka, kik 1903 márczius 3-án egy 18·2 cm. hosszú, 11·4 cm. széles, 4·2 cm. vastag topázt fognak a Szentatyának átnyújtani, melyen Cariello vésőjével az Üdvözítőt ábrázolja, a mint a kenyeret törí. A munka 1,000.000 frankba került.

☆ Magányban ☆

Ha űz az élet, zaklat a kevélység,
Sietve oltárodhoz fordulok,
S ez édes balzsam lesz, hol elcsitulnak
A lázas álmok, kínozó bajok.
Nem tör ide a zaj, hívságos lárma,
Sem duló zápor, sem dühöngő szél,
E hely az égi békének magánya,
A szívvél csak az Ur Jézus beszél.

Hideg közöny ül a világ szemében,
Szíve nem lángol, már kihült nagyon,
Bár nem pihen meg, mégsem látja át, hogy
A béke csak az Istennél vagyon.
Itt hány szent, szűz és vértanu imája
Esdett az Urhoz megnyugvásaért;
Itt sajgó lelkem is, oh, hányszor, hányszor
Nyert fényes, meg nem érdemelt babért?

Oh érzem! ezt meg nem érdemeltem,
Én bűnös szolga, pártütő valék,
Csak akkor tértem vérező Szívedhez,
Ha lelkemnek már fojtó volt a lég;
Ha a világ megostromló hevében
Ingott a léptem... féltem: elbukom,
Csak akkor esdett ajkam hön imázva:
«Elsülyedek, oh ments meg Jézusom!»

S e megtérés is pillanatnyi hév, láng,
A félelem megtérítése volt...
Engedtem a hizelgő csábszavaknak,
Mihelyt a földi vágy megostromolt.
De most felmondok végleg a világnak,
Mert itt a béke nálad, érzem...
Hogy hív, örökre égő szeretetben
E szent magányban teljék életem!

Koser Szevér.

Egy protestáns nyilatkozata.

SOKSZOR maguk a protestánsok sem szabadulhatnak attól a megható benyomástól, a melyet a legfölségesebb Oltáriszentségnek a katolikusoknál szokásos kitétele és imádása minden, csak félig-meddig is vallásos kedélyre szükségképen gyakorol, a mely körülmény további bizonyítéka

annak, hogy mily mélyen gyökerezik ez a szokás az emberi szív vallásos érzületében. P. o. Jenisch D. (az Isten tiszteletéről szóló Berlinben megjelent iratában) a következőket mondja: «Istenileg rettenetes — bocsánat a kifejezésért — istenileg rettenetes pillanatnak nevezem én azt, a mikor a katolikus Egyházban az Oltáriszentséget a pap a szentségmutatóban fölemeli és a népnek imádás végett az oltár fölé helyezi.

A Szentháromságot, az istenséget a maga valóságában, a megváltást, a megszentelést és az örök életet, az örökkévalóságnak borzalmait és örömeit, mindezt látja és érzi a katolikus ebben az egy, ebben a nagy pillanatban; teste és lelke nincs többé e földön, mert Istennel van és Isten ő vele.

Melyik protestáns lelkész dicsekedhetik azzal, hogy valaha előidézte bármelyik hallgatójának kedélyében akár a legtökéletesebben kidolgozott erkölcsi prédikációjával a láthatatlannak ezt az eleven alakban való látását, annak az ilyképen való megjelenését, a mit szem nem látott, fül nem hallott s a mi az ember szívébe soha nem hatolt?...

Mikor Bécsben tartózkodtam és egy vasárnap délelőtt a szent Istvántemplomba mentem és ott az Urfelmutatáskor körülöttem ezreknek sűrűen szorongó tömege ájtatosan letérdelt, akkor én is önkéntelenül, a leghivőbb katolikushoz hasonlóan, könnyes szemmel, ellenállhatatlan megindultsággal a szívemben térdre borultam és imádkoztam».

A Habsburg-ház nőtagjainak jubileumi ajándéka.

Husvétii zarándoklat Rómába

XIII. Leó pápa 25 éves jubileuma alkalmából Főmagasságu és Főtisztetendő *Vaszary Kolos* Bibornok-Herczegprimás védnöksége alatt.

Ez évben tölti be Anyaszentegyházunk dicsőségesen uralkodó feje, *XIII. Leó Ő Szentsége, pápasága 25-ik évét.* A kétezeréves Egyház történetében csak kétszer ismétlődött, hogy Krisztus helytartója megérte szent Péter éveit. Már e ritka eset is lelkes mozgalmat van hivatva előidézni a katolikus hívő világban, annál méltóbb az ünnepi hangulat s a lelkes hódolat, mivel *XIII. Leó* az, ki egy negyedszázados főpapságra s annak páratlan eredményeire tekint vissza egy Istentől megáldott páratlanul hosszú élet alkonyán.

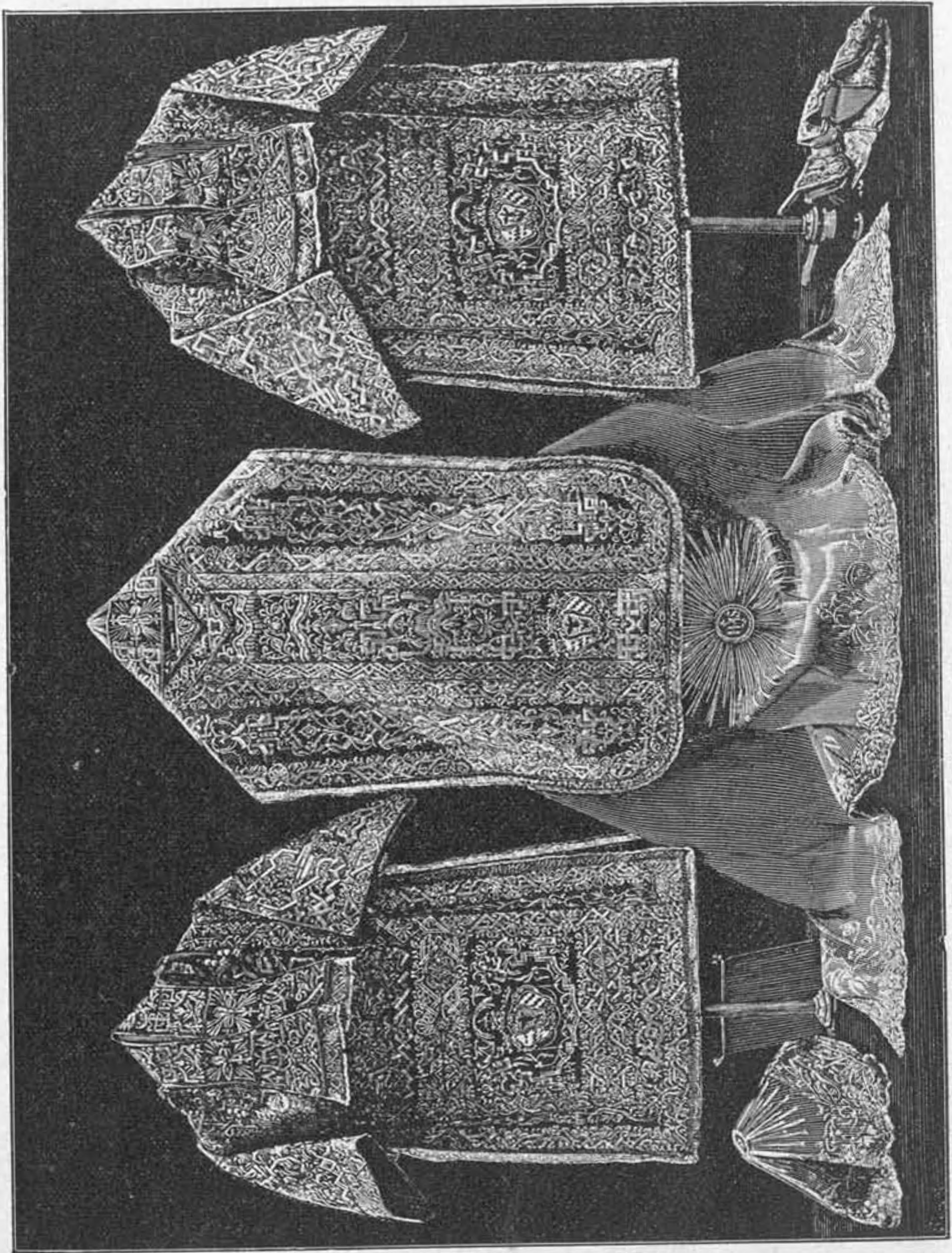
Az a XIII. Leó ünnepel, a kinek sikerült kibékíteni az Egyházat a modern korról s ezt visszavezetni amannak védő és áldó karjai alá. Az a XIII. Leó számol be 25 évi főpásztorkodásáról, a ki legtökéletesebben teljesítette Üdvözítőnk parancsát: «Legeltesd bárányaimat»; a ki a lelkek örök rendeltetésének elérése céljából a legbővebben árasztotta szét Krisztus kegyelmének kincseit.

S a mi bennünket, magyarokat, legkedvesebben érint az, hogy *annak a XIII. Leónak ünnepe közelg, ki Magyarországot annyira szereti,* ki magyar hiveinek hódolatát oly atyai jóindulattal fogadja mindig, ki annyiszor idézte elő a mult homályából a régi magyar dicsőség képeit s kinek állandó gondja, hogy a magyar nemzet ősi erényeihez hű és méltó legyen.

Nem természetes-e tehát, hogy — midőn Szentatyánk nagy lelkét nemzetünk haladása és boldogulása iránt oly élénk érdeklődés tölti el — megjelenjünk előtte e páratlan örömnünnepen minél többen, magyarok, s biztossítsuk őt, hogy Magyarország jövőjében nem hiába remélt, nagygyá fogja tenni fiainak lelkesedése, keresztény, magyar érzülete.

Az isteni Gondviselés megengedte, hogy a nagy Leó betöltse pápasága huszonötödik évét. Ne mulasztátok el, magyar hivek! ezt a páratlan alkalmat, jelenjete meg a Szent atya előtt, tegyetek tanuságot Magyarország keresztény szelleméről, a régi dicsőséghez való hűségéről s azon szent elhatározásról, hogy az ősök hithűsége és hazaszeretete lelkesíti a ti sziveket is.

Jöjjetek az örök városba nemcsak lelkesedni, hanem tanulni is. Keresétek föl a klasszikus műveltség emlékeit, melyeket az Egyház az utókor számára megőrzött. Tanulmányozzátok a keresztény kor emlékeit, melyeket a krisztusi szellem által megtermékenyített lángész hozott létre. Használjátok föl a művelődésnek számtalan alkalmait, melyeket csakis Róma és Itália

Olasz főuri családok jubileumi ajándéka.

nyújt, s a zarándoklatban való részvétellel szerezzetek magatoknak egész életetekre felejthetetlen emléket.

Az ifjuság, miként a jubileum kezdetén, az idén is megjelenik a Szentatya előtt a nagyhét folyamán, mely alkalommal Róma nevezetességeit is tanulmányozni fogja. Az egyetemi és középiskolai ifjak, valamint tanáraik számára rendeztetik egy tengeri utat, melyben kísérők nem vehetnek részt.

De azok számára, kik a tengeri utat elkerülni óhajtják, egy szárazföldi utvonal rendeztetik. Ez utóbbi *április 4-én* délután indul a déli vasut budai indóházából. 5-én délelőtt érkezik *Velenczébe* s ott tölt két napot. 7-én délután érkezik *Flórenczbe*, hol egy napig tartózkodik. 9-én hajnalban érkezik *Rómába* s ott marad öt napig. A visszautazás szintén szárazföldön történik. Részvételi jegy ára: *I. osztályon* teljes ellátással menet-utközben, Velenczében két napig, Flórenczben egy napig és Rómában öt napig *370 korona*. *II. osztályon 280 korona*. *III. osztályon 175 korona*. Az utazás végig gyorsvonaton történik; az elsőosztályu utasok egyenkint, a másodosztályuak kettesével, a harmadosztályuak többenkint lesznek elszállásolva egy szobában. I. és II. osztályon utazók részéről 50, III. osztályon utazók részéről 30 korona a jelentkezés alkalmával, a többi április 1-ig fizetendő.

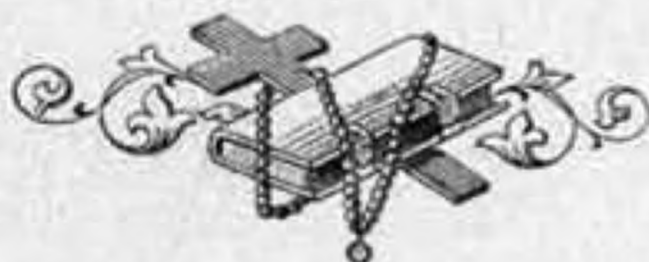
Ezen utvonalon a tanulókon kívül szülők és más kísérők, valamint egyáltalában bárki is részt vehet.

Jelentkezni lehet márczius 15-ig Fieber Henrik Szent-Imre-Collegiumi praefectus, rendező-bizottsági titkár urnál (lakik: Budapest, VIII., Üllői-ut 22. szám), a kihez a részvételi díjak is beküldendők. A jelentkezést idejekorán kérjük, hogy a vasut és hajó iránt kellő időben intézkedhessünk. Fölvilágosításért szintén nevezett titkár urhoz kell fordulni.

Reméljük, hogy a külföld katolikusai mögött, mi magyar katolikusok se maradunk el, s a husvétii manifestatio méltó lesz Szentatyánkhoz, kilenczszáz éves magyar multunkhoz, lelkesedésünkhöz és hithűségünkhöz.

Budapesten, 1903 február 15-én.

A rendező-bizottság nevében: *Dr. Glattfelder Gyula*, a központi papnevelő tanulmányi főfelügyelője, a Szent-Imre-Collegium igazgatója, elnök. *Fieber Henrik*, a Szent-Imre-Collegium praefectusa, titkár. *Izsóf Alajos*, a budapesti Mária-Congregatio házfőnöke, a «Zászlónk» szerkesztője. *Sebők Imre*, a budai Mária-Congregatio praesese. *Turi (Tillmann) Béla*, az «Alkotmány» belmunkatársa.

Oltáregyesületi ügyek.

Jubiláris kiállítás.

Február 28-án nyílik meg az Oltáregyesület ezidei kiállítása, sokkal korábban, mint más években, mert a római anyaegyesület fölhívása és példája szerint a budapesti központi Oltáregyesület is a pápai jubileumi ünnepségek idején, melyek február 20-tól márczius 3-ig tartanak, akarta megtartani ezt az előbbieknél fényesebb kiállítást. A Szentatya nagy lelki örömmel vett tudomást az Oltáregyesületek kegyeletes szándékáról, hogy a szegény templomok segélyezését az ő örömmünnepevel akarják egybekapcsolni s kész örömmel adta meg az engedélyt, hogy e kiállítások tárgyai az ő nevében osztassanak szét. A központi Oltáregyesület is tehát az idei kiállítás tárgyai közül egynéhányat Rómába fog küldeni, a többit pedig a hazai templomok, mint a Szentatya ajándékát fogják megkapni.

Az Oltáregyesület buzgó tagjai — mint az alábbi névsorból kitűnik — maguk részéről nem kiméltek áldozatot, hogy az idei kiállítás a Szentatya jubileumához méltó legyen. Meg vagyunk győződve, hogy a meg-

ajándékozott templomok lelkipásztorai és hivei maguk részéről buzgó és gyakori imáikban fognak megemlékezni szentséges Atyánkról s így meghálálni neki az Oltáregyesület közvetítésével nekik nyújtott adományait.

A jubileumi kiállításra a következő adományokat nyertük:

Örgróf Pallavicini Edéné 1 fehér selyem velum arany himzéssel, özv. Majláth Györgyné 1 fehér casula selyem himzés és arany paszománt, Pallavicini Ede örgrófné 1 fehér casula selyem himzéssel, Várady-Török grófné 1 fehér casula selyem himzéssel, H. Gy. 1 fehér casula nagyon diszes ezüst himzéssel, özv. Rudnyánszky Ferenczné 1 fehér casula arany himzéssel, Fejérváry Celestin 1 fehér selyem pluviale, özv. Rudnyánszky Ferenczné 1 fehér casula selyem himzéssel, San Markó hercegné 1 viola miseruha himzéssel, özv. K. A. 1 fekete bársony casula diszes ezüst himzéssel, Orozdy Fülöpné 1 fehér casula selyem és ezüst himzéssel, özv. Heinrich Ferenczné 1 négyrudu mennyezet selyem himzéssel, Lafrankó Károlyné 1 fehér casulabetét selyem himzéssel, báró Barkóczy Ilona 1 fehér, 1 vörös casulabetétet gazdag selyem himzéssel, Felmayer Vilma urnő 1 fehér selyem velum selyem himzéssel, dr. Tuszkai Ödönné 1 fehér selyem magánstola gazdag himzéssel, özv. Almássy Edmundné 1 fehér casulabetétet selyem himzéssel, özv. Csiszár Jánosné 1 fehér casulabetétet selyem himzéssel, Éberling Józsefné 1 fehér

casulabetétet selyem himzéssel, Serényi-Zichy grófné 1 világos casulabetét selyem himzéssel, A jó Pásztor-nők főnöknője egy viola casulabetét selyem himzéssel, Posztoczky-Vay grófnő 1 fehér magánstola gazdag selyem himzéssel, Weissenbach Jánosné báróné 1 fehér magánstola gazdag selyem himzéssel, dr. Dzian Kálmánné 1 fehér magánstola gazdag selyem himzéssel, Hohenlohe-Majláth hercegné 1 fehér antipendium himzés, Ráth Gizella 1 antipendium, Adler Józsefné 1 antipendium, Török Hermina grófnő 1 alba himzett csipkével, az Irgalmasnénék Szatmár-ról 1 karinget himzett csipkével, Metz Mária alba és oltárterítő csipke.

Fehérneműek varrása a következők által eszközöltetett: gróf Wenckheim Frigyesné önm. 12 alba, gróf Csekonic Endréné önm. 12 alba, Éberling Józsefné urnő 6 alba, nm. Zichy-Kray Irma grófnő 12 ministránsing, nm. Hunyady-Győry grófnő 24 ministránsing, Kraemer Gézáne urnő 12 karing, Felmayer Vilma urnő 12 alba Cziráky-Almássy grófnő 6 karing, Lafrankó Károlyné urnő 6 karing, Barkóczy Ilona bárónő 12 pár manzsetta himzése, Heinrich Ferenczné urnő 24 alba, az összes oltárterítők és az összes fehérneműekre a csipke fölvarrása, Győry Teréz grófnő 24 ministránsing, a soroksári-utcai Mária-Testvérek 12 karing, a szent Erzsébetrendiek 12 alba, Cziráky Lujza grófnő 75 humerale és 110 purificatorium, Ghyczy Ida urhölgy 6 karing, örgróf Pallavicini Edéné 12 karing, 4 alba, 200 lavabo és 95 pár

manzsetta himzése, özv. Kürthy Antalné urnő 24 humerale, Rábely Lászlóné 1 antipendium, Karkis Malvin oltárterítő.

Választmányi ülés. A központi Oltáregyesület választmánya február hó 9-én d. u. félnégykor ülést tartott a Maria-Reparatrix apácák zárdájában örgróf Pallavicini Edéné elnöklete alatt. Kánter Károly apát-igazgató jelenti, hogy a bibornok hercegprimás ő Eminentiaja 400 koronát adott az egyesület céljaira. Kohl Medárd püspök ur 300 intentio fejében 318 koronát adott, Molnár János kalocsai nagyprépost pedig 400 koronát hagyott végrendeletileg. A székesfehérvári, valamint az esztergomi Oltáregyesületek bejelentették, hogy részt fognak venni a központi egyesület által pápa ő Szentsége tiszteletére rendezendő kiállításban s az előbbi egy fehér casulát, az utóbbi pedig esztergomi helyi kiállításának egész anyagát fogja a központi egyesület rendelkezésére bocsátani. Indítvány tétetett, hogy a fővároshoz közeli községek — mint Besnyő — szentségimádásait a fővárosi tagok látogassák. Az igazgatóság ily irányban föl fogja hívni a buzgó lelkek figyelmét. Február 19-én a papok és hivek számára a Ferencz-rendiek templomában, 20-án pedig a Maria-Reparatrix örökimádási zárda kápolnájában lesz Eucharisztikus hálaadó ajtosság a szentséges Atya jubileuma alkalmából.

A jubiláris kiállítás február 28-án lesz megnyitva s erre a bibornok hercegprimás fog fölkeretni. El-

nőknő ő nagyméltósága, ki akkor Rómában lesz, helyetteséül gr. *Cziráky Lujzát* kéri föl. A kiállítás az idén is az Angolkisasszonyok disztermében fog megtartatni s három napig lesz nyitva, mely napokon reggel 9 órakor ünnepélyes szentmisék, d. u. 5 órakor pedig mindennap szentbeszéd és litánia fog tartatni, márczius 3-án pedig az esti ájtatosság után *Te Deum*.

Végül fölhivja igazgató a tagokat, hogy a kápolnai gyertyák költségének fedezéséhez járuljanak hozzá, nevezetesen bizonyos napokra vállalják el az egy napra 10 koronában megállapított gyertya-pénzt.

Ezután szokásos imákkal a gyűlés bezáratott.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1902 december hóban befolyt díjak:

Rótkó Margit 3 k, özv. Leitner Alajosné 4 k, Dvorzsák Ignác 2 k, özv. Porombek Jakabné 2 k, özv. Zaitz Józsefné 3 k, Heggesy Ferenczné 2 k, Nyáray Anna 4 k, Takács Mária 2 k, Pesendorffer Mária 20 k, ft. Hartsár Péter esperes-plébános ur a kisszebeni hivektől 4 kor., Szőke János a csorvási tagoktól 6 k 16 f, ft. Mikita Sándor ur ungvári tagdíjak fejében 175 k, Nagy Vinczéné 2 k, Ribár Karolina 2 k, Molnár Viktória 2 k, Csapiczki Istvánné 30 f, Jónás János 30 f, Fazekas Rozália 30 f, Simon Éva 30 f, Jónás Mária Rákos-Keresztur 30 f, Baburka Borbála 24 f, Búza Anna 40 f, Benedik Mária 24 f, Hanzel Mihályné 40 f, Kléner Jánosné 40 f, Laszberger Borbála 40 f, Strelisky Sándorné 4 k, Basztorcsi Eliz 2 k, özv. Kecskeméti Kormos Ödönné 1 k, ft. dr.

Tóth József Szombathelyről 18 k 4 f, Őri-Szent-Márton 10 k, Felső-Eör 8 k, Alsó-Bagod 50 f, Felső-Lendva 50 k, Nagy Margit Mészáros Józsefné 80 f, Ergotix Adél 2 k, Schlauch Gézáné 10 k, Borcsa néni 2 k, ft. Plent István ur Kassa egyházmegye területéről 150 k, Rabi Katalin 2 k, Joanovits Teréz 2 k, Táboroszky Andrea 2 k, özv. Táboroszky Nándorné 2 k, Valicsek Regina 2 k, Kiss Julianna 2 k, Illés Erzsébet 1 k, Székely Miklósné 2 k, Pfeifer Istvánné 4 k, Pfeifer István 2 k, Pfeifer Lenke 2 k, Pfeifer Nándor 2 k, Pfeifer Pista 2 k, Glatz Nándorné 2 k, Fiali Borbála 24 f, özv. Propsz Nortbertné 2 k, Karásonyi Ignáczné 3 k, Chlumetzky Mária 4 k, ft. Rankó Andor plébános ur által a rádi tagoktól 4 k 56 f, a csejthei Oltáregyesülettől 20 k, a vágújhelyi Oltáregyesülettől 1 k és gróf Pongrácz Adolf 10 k összesen, Vörös János (Zólyom) 2 k, Soóky Józsefné 2 k, Deák Gáspár 2 k, Deák Erzsébet 2 k, Koczán Jusztina 2 k, Gábor Teréz 2 k, Koczán Jánosné 1 k, ft. Szalay Sándor esperes-plébános 2 k, ft. Magyar János 2 k, gróf Wenckheim Dénesné (Doboz) 10 k, Szabó Erasztné (Kélcény) 2 k, ft. Gregorovics Nándor plebános (Jálna) 2 k, Pozsár Juliska 1 k 30 f, Bauer Mariska 30 f, özv. Méhes Jánosné 4 k, Heilmann Mariska 2 k, Szabó Mária 1 k, özv. Suján Gusztávné 2 k, Szabó János 2 k, Deák Istvánné 2 k, Pap Julia 2 k, Benus István 4 k, Tök Anna 2 k, Johancsik Katalin 6 k, Köller Julianna 2 k, Garder Józsefné 1 k, Horváth Etel 12 k, Maller Mária 4 k, Szombati Erzsébet 2 k, Mihalkó Anna 60 f, Kollmann János 1 k, Manherdt Klára 1 k, Varga Ágoston 2 k, Hajda Károlyné 5 k, Czinger Mihály 1 k, Czinger Mihályné 1 k, Nagy Andrásné 1 k, Kraemer Géza és Gézáné 20 k, Raiky Zsuzsanna 6 k, Schusztro-

vics Katalin 1 k, Markó Anna 2 k, Tömöry Károlyné 200 k, Jálics Kálmánné 10 k, Jálics Ferenczné 10 k, Vuk Alajosné 20 k, Rötzer Ferenczné 10 k, Bayer Arnoldné 10 k, Hangl Anna 6 k, Heinrich Cornélia 4 k, Heinrich Mária 4 k, Heinrich Aladárné 4 k, Heinrich Béláné 4 k, Szeniczey Ilona 4 k, Szerb Györgyné 4 k, Barabás Sándorné 4 k, Adler Hedvig 4 k, özv. Rozenfeldné 4 k, Konopy Kálmánné 4 k, Heinrich Dezső 4 k, Heinrich Ferencz 10 k, Tőry Aranka 4 k, Körömy Róza 2 k, Bieber Mária 2 k, Véber Évi 2 k, Heinrich Aladár 10 k, N. N. 4 k, Heinrich Ferenczné 200 k, Lillek Istvánné 4 k, özv. Lafrankó Istvánné 10 k, Lafrankó Károly 4 k, Lafrankó Károlyné 4 k, Rosenbaum Luiza 4 k, Greffl Matild 2 k, Berger Anna 1 k, Zisselsberger Eliz 4 k, Lengyel Lászlóné 8 k, Hockferner Imre 4 k, Hockferner Imréné 2 k, Lázár Jánosné 2 k, Verzár Ilona 2 k, Pataki Ferencz 2 k, Kroszenszky Jozefin 4 k, Weszely Mátyásné 2 k, Cseki Zachariásné 2 k, Lócz Mária 4 k, Brandt Teréz 4 k, Magos Mária 6 k, Eránusz Mária 10 k, Pál Joachimné 4 k, Mészöly Mária 10 k, Cseh Béláné 10 k, Varga Teréz 4 k, Szongod Gyuláné 6 k, özv. Bányai Miklósne 5 k, Huber Jozefin 2 k, Keiner Rozina 2 k, Schaubek Matild 2 k, Szelmayer Károly 4 k, Szelmayer Irma 4 k, Szelmayer Mária 2 k, Szelmayer Gizella 2 k, Szelmayer Sarolta 4 k, Munz Mária 24 f, Ziegler Teréz 24 f, Puk Mária 24 f, Stocker János 24 f, Stocker Rozália 24 f, Kesler Teréz 24 f, Kesler Mária 24 f, Ostheimer Katalin 24 f, Marlog Borbála 24 f, Tusck Borbála 24 f, Radler Teréz 24 f, Balaban Borbála 24 f, Ostheimer Márton 24 f, Tittenberger József 24 f, Ostheimer István 24 f, Marlog Ádám 24 f, Ruf Anna 24 f, Brandhuber Mária 40 f, Reif Teréz 24 f, Ha-

ber Anna 24 f, Ostheimer Erzsébet 24 f, Tusck Anna 24 f, Radler Erzsébet 24 f, Stocker Mátyás 24 f, Schödler Teréz 24 f, Gabeli Teréz 24 f, Stocker Mária 40 f, Schuk Katalin 24 f, Munz Mária 24 f, Brandhuber Ferencz 24 f, Ostheimer Mária 24 f, Brandhuber Rozália 24 f, Riholm Mária 24 f, Engert Katalin 24 f, Haber Rozália 24 f, Brandhuber János 26 f, Gangusch Anna 2 k, Párdusz Mária 2 k, Tolmar Mária 4 k, Beiger Zsófia 4 k, Kaltenecker Anna 1 k, Berger Anna 1 k, Stump Anna 1 k, Härtl Teréz 1 k, Drahorath Venczelné 4 k, Laubacher Ernesztina 2 k, Buchwald Magdolna 1 k, Rákos János 1 k, Imre János 1 k, Klément Pál 1 k, Janovics János 1 k, Drávec Mária 40 f, Kis Anna 40 f, Falkus Borbála 24 f, Tóth András 40 f, Szabó István 24 f, Pindur Borbála 24 f, Zara Klára 24 f, Kis Teréz 24 f, Bombor Ferencz 30 f, Bombor Anna 30 f, Bombor Erzsébet 24 f, Pusztá Mária 30 f, Bombor Teréz 30 f, Sülle Anna 30 f, Varga András 40 f, Gyuro Borbála 40 f, Kelemen Emera 24 f, Nagy János 40 f, Kroli Katalin 24 f, Slámá Katalin 24 f, Schvindt Fanni 5 k, Radler György 24 f, Stocker Teréz 24 f, Riholm Anna 24 f, Nothheller Erzsébet 24 f, Ziegler Mária 24 f, Marlog Julianna 24 f, Haber Teréz 24 f, Marlog Francziska 24 f, Marlog Anna 24 f, Ostheimer Anna 24 f, Rief Teréz 24 f, Marlog Anna 30 f, Marlog György 24 f, Gabeli Teréz 24 f, Brandhuber Borbála 24 f, Brandhuber Anna 24 f, Ostheimer Mária 24 f, Gabeli Anna 24 f, Haber Mária 4 k 24 f, Metzger Teréz 2 k 24 f, Til Mária 24 f, Gabeli Francziska 24 f, Metzger Rozália 64 f, Munz Mátyás 24 f, Marlog Francziska 80 f, Kesler Anna 24 f, Ostheimer Francziska 24 f, Riholm Mária 2 k, Radler Teréz 24 f, Esler Erzsébet 24 f, Guhtmann Rozália 24 f, Rad-

ler Teréz 24 f, Metzger Anna 24 f, Marlog Anna 24 f, Ballaban Teréz 24 f, Herrmann Mária 26 f, Fuk Erzsébet 24 f, Neubrand Teréz 24 f, Gabeli József 24 f, Gabeli Rozália 24 f, Marlog Teréz 24 f, Brandhuber Teréz 24 f, Marlog Gáspár 24 f, Radovits Rozália 40 f, Marlog Teréz 24 f, Marlog József 24 f, Marlog Mária 24 f, Schmidt Márton 24 f, Haber Mátyás 24 f, Gabeli Teréz 24 f, Tusck Mária 30 f, Gabeli Teréz 1 k, Brandhuber Éva 24 f, Radler Antal 24 f, Tittenberger Teréz 24 f, Stocker Johann 30 f, Herrmann Mária 24 f, Kesler József 24 f, Engert Anna 24 f, Engert Anna 24 f, Gabeli Katalin 30 f, Schuk Teréz 24 f, Tusck Erzsébet 24 f, Gabeli Francziska 24 f, Radovits Mária 24 f, Marlog Julianna 24 f, Fix Mária 24 f, Marlog Mária 24 f, Ficl Erzsébet 24 f, Ostheimer Márton 24 f, Ostheimer Mária 24 f, Tittenberger Anna 24 f, Ruf Teréz 24 f, Krandl Irma 2 k, Csehné 2 k, Farkas Edith 4 k, Nyisznyánszky M. 24 f, Mukrauer Anna 2 k, Török Kálmánné 6 k, Herz Anna 1 k, özv. Mariel Lajosné 1 k, Balog Zsafia 1 k, Manik Ágostonné 4 k, Stiassniné Kiss Julianna 3 k, Szeg Erzsébet 1 k, Farkas Teréz 2 k, Gyurkóczi Éva 2 k, Virág Lukács 4 k, Virág Lukácsné 4 k, özv. Sári Vinczéné 1 k, Harsányi János 60 f, Hugyecz Mária 60 f, Bozó Borbála 1 k, Tátray Gusztáv 1 k, Zeisl Magdolna 2 k, Weidinger Erzsébet 60 f, özv. Kluzacsek Rezsőné 12 k, Kluzacsek Cernélia 2 k, Kluzacsek Gizella 2 k, Perleberg Gizella 10 k, Perleberg Zelma 10 k, Biener Mária 2 k, Szatoniz Francziska 2 k, Csepregy Istvánné 2 k, Ripaczky Mária 2 k, Pregez Mária 2 k, Smelevszky Emma 1 k, Tolonits Julcsa 4 k, özv. dr. Lámné 40 f, Paczona Antalné 2 k, Bánás Fülöp 1 k, Walenzhauser Józsefné 1 k, Lorenz János 1 k, Lorenz

Mária 1 k, Lorenz Adél 2 k, Zeisl Katalin 1 k, Müller Anna 48 f, Molnár Józsefné 8 k, főt. dr. Repák Jenő ur Eperjes egyházmegye területéről 178 k 75 f, Takácsy Jozefa (Gyula) 2 k, Schné Constancia 2 k, özv. Rudnyánszky Ferenczné 20 k, Müller Katalin 24 f, Varga Rozália 24 f, Heiland Julia 24 f, Dallos Katalin 24 f, Barer Ottilia 24 f, Ritzl József 24 f, Kunzli Janka 24 f, Kunzli Erzsébet 24 f, Hegedüs Kálmán 2 k, Hegedüs Kálmánné 2 k, Kubát Rozália 4 k, Arkosy Teréz 4 k, főt. Lahocsinszky Béla felső-remetei plébános ur a vasgyari tagok részéről 10 k, Kravec Mária Rasinje Croat. 10 k, Molnár Jánosné által a jobbágyi tagok részéről 44 k 88 f, Miczka Jánosné 2 k, Miczka Mária 2 k, Gábler Lajos Pál 5 k, Salamon Malvin 2 k, Schneider Erzsébet 24 f, Schneider Veronika 4 k, Szakadits Anna 1 k, Kubinyi Mária 2 k, Szabó Mária 1 k, Simon Erzsébet 2 k, özv. Lőrinczi Ferenczné 2 k, Siposné Kovács Borbála 50 f, Miskó Józsefné 10 k, Horváth Etel 20 f, özv. Kóta Jánosné 2 k, Kerékgyártó Katalin 4 k, Kozma Teréz 3 k, Weise Frigyes és leányai 12 k, özv. Koch Antalné 4 k, Koch Róza 2 k, Karnisch Anna 4 k, főt. Peham Vincze pleb. ur a salamonfalvi tagok részéről 4 k 64 f, főt. Ehrenguber pleb. ur a nadlányi tagok részéről 24 k, Csato Mária 1 k, Stiepek Gizella 6 k, Pirk Rozina 60 f, Bauer Mária 1 k, főt. Rudolff Béla h. plébános ur a jókeői tagok részéről 24 k 54 f, Nonner Johanna 5 k, Berger Gizella 4 k, főt. Csomák János esperes pleb. a furtai tagok részéről 12 k, Berkes Kálmánné 10 k, Schober Irma 4 k, Lukács Zsuzsanna 80 f, Stoffer Mária 4 k, Vavrincz Mórné 4 k, Lakner Anna 4 k.

A budapesti közp. Oltáregyesület részére Endrefalva anyaegyház és Tétény

Fokfalu fiókegyelekből 1902. évre tagsági díjakat következő hivek fizettek: Pap Rozália 2 k, Laurencsik Apollonia 2 k, Bartus Julianna 1 k, Desik Judit 40 f, Pusztá Mária 2 k, Fekete Mária elhunyt 1 k, Bulyovszky Mária 1 k, Rigo Rozália 1 k, Fülöp Judit 1 k, Tözsér Mária 1 k, Csóri Judit 1 k, Csóri Borbála 1 k, Csóri Borbála ifj. 1 k, Murányi Borbála 1 k, Pap Viktoria 1 k, Bartos Julianna 60 f, Kuris Terézia 1 k, Deák Rozália 1 k, Borsák Mária 60 f, Vatzko Rozália 60 f, Deák Terézia 60 f, Deák Terézia ifj. 60 f, Murányi Mária 60 f, Bujaki Mária 60 f, Sutor Verona 60 f, Bartos Klára 60 f, Bartos Rozália 60 f, Uj Erzsébet 60 f, Kuris Julianna 40 f, Deák Terézia 40 f, Kovács Erzsébet 40 f, Varga Verona 40 f, Kuris Borbála 40 f, Galó Mária 40 f, Deák Borbála 40 f, Kovács Erzsébet 40 f, Jónás Mária 40 f, Pintér Borbála 60 f, Szabó Anna 24 f, Deák Judit 24 f, Deák Rozália 24 f, Deák Rozália 24 f, Cziglédi Terézia 24 f, Döbrei Anna 60 f, Deák Karolina 60 f, Deák Mária 24 f, Müller Mária 2 k, Borják Verona 24 f, Csomán Mária 24 f, Horváth Rozália 24 f, Pusztá Anna 24 f, Bartes Verona 24 f, Bona Borbála 24 f, Bellák Erzsébet 24 f, Kovács Rozália 24 f, Uj Erzsébet 24 f, Kovács István 24 f, Huszák Rozália 24 f, Bellák Mária 24 f, Tözsér Borbála 24 f, Csóri Verona 24 f, Máté Anna 24 f, Kovács Emara 24 f, Deák Borbála 24 f, Bódi Emara 24 f, Kereszti Rozália 24 f, Márton Terézia 24 f, Zsidai Rozália 24 f, Veszlovski Mária 24 f, Berta Borbála 24 f, Kereszti Verona 24, Bódi Rozália 24 f, Horváth Borbála 24 f, Kovács Mária 24 f, Varga Amália 24 f, Bódi Terézia 60 f, Kuris Borbála 24 f, Bódi Rozália 2 k, Kuris Éva 60 f, Kovács Borbála 60 f, Kuris Borbála 60 f, Bódi Verona 60 f, Bartes Judit 30 f, Bódi Borbála 60 f, Bódi Katalin 60 f, Deák

Tezéria 60 f, Vámos Verona 60 f, Dobos Verona 24 f, Kuris Terézia ifj. 24 f, Kuris Malvin 24 f, Kuris Rozália 24 f, Baranyi Mária 60 f, Serfőző Verona 60 f, Radványszky Mária 60 f, Fraczinszki Judit 20 f, Kuris Rozália 60 f, Kuris Judit 60 f, Kuris Mária 60 f, Kuris Katalin 60 f, Kovács Fáni 1 k, Bódi Rozália 1 k, Kuris Julianna 24 f, Bartus Judit ifj. 60 f, Kuris Terézia ifj. 60 f, Kuris Karolina 40 f, Zichy Rozália 24 f. Uj tagok: Murányi Borbála 1 k, Deák Karolina 60 f.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Az öreg szent Simeon.

I.

Jézus, az Oltáriszentségben karjaink közé vonul és magát, mint egykor az öreg Simeonnak, nekünk is átadja.

★

Midőn Mária Jeruzsálembe ment, hogy magát a tisztulás törvényének alázatosan alávesse: a Szentlélek arra ösztönzé az öreg Simeont, hogy a templomba menjen, a mikor ott Mária Jézust fölajánlja.

Ugyan e lélek által kioktatva az Isten Anyja megengedte, hogy az öreg Simeon hozzá közeledjék.

Remegve helyezte szeretetének tárgyát karjaiba; Simeon pedig őt átvevén, gyöngédséggel szemlélte és megölelte.

Lelkének az énekek énekebeli jegyessel kelle fölkiáltania: «*Szerelmem enyém*». «*Dilectus meus mihi*».

Ezt kiáltja minden lélek, midőn az eucharisticus vendégségre bocsátatik.

Az Ige a szent könyvekben mondá: A kik reggel arra ébrednek, hogy hozzám forduljanak: engem megtalálnak.

Jó ő azokhoz a szivekhez, a kik őt keresik, kívánságaikat megelőzi és magát tiszta ölelésüknek átengedi.

Oh fönséges bizalmasság, a melynek fölötte nagy voltát az angyalok se képesek fölfogni!

Gyönyörűsége az emberek fiaival lennie. Hogy pedig ezt érezzük, csak a tabernakulumot kell néznünk.

Mit tesz ott Istenünk?

Várja-várja a lelkeket.

Fölségét ott elrejtí, attól félvén, hogy sugarai őket elvakítanak.

Nagyságát ott elfátyolozza attól tartván, hogy magunkat előtte nagyon kicsinyeknek találjuk.

Ő ott magát megalázza és jobban megsemmisíti, mint Betlehemben, csak hogy őt karjainkra vehessük, szivünkhöz szoríthassuk és közeledésének jobban örüljünk, mint a boldog jeruzsálemi aggastyán.

Mi is tehát, mi is kiáltsuk: *Dilectus meus mihi* — az én Istenem ba-

rátommá méltóztatott válni; az én Teremtőm szerelmesemmé akart lenni és e vágyának tanubizonyságául magát nekem odaadja és akaratom jóindulatára bizza.

Dilectus meus mihi. Ő az enyém. Semmi se rabolhatja el tőlem.

II.

Simeon látván és elfogadván Jézus Krisztust, mit se vár többé a földön.

★

Alig vette karjaira ez élet édes gyümölcsét, megifjuhódott, mint a sas.

Benne befejeztetett az átalakulás, a melynek később annyiszor kellett megvalósulnia a lelkekben.

A meghatottságtól és a boldogságtól könnyekben uszó szemeit az égre emeli, ajkait megnyitja és szeretetének indulatában, az édességek között, melyek szivét eláraszták, szava fölhangzik, tanuvallomást tesz, mint a Betlehem környékbéli pásztorok, mint a napkeleti bölcsek.

«Most bocsáthatod el Uram — mondja — szolgálodat békeségben, mert látták szemeim az Üdvözítőt, a kit nekünk küldöttél.»

Látom őt, karjaim közt tartom azt, a ki a nép világossága és Izrael üdvössége lesz.

Az Ur békéjében kész immár meghalni Simeon, mert meglátta az Üdvözítőt.

Bocsásd el békében szolgálodat — mondja az aggastyán — és nemso-kára lelke, a test kötelékeit föloldva, a választottakhoz költözik, a kik Ábrahám kebelén nyugosznak; hírét

vivén a békének, a mely a földön feltűnt és az eget előttük nemsokára megnyitja.

A szent aggastyán — mondja Bossuet, — miután Jézus Krisztust látta, semmit se akart többé látni. Azt hívé, hogy az e látás által megszentelt szemeit megszenségteleníti.

Megismervén Jézus Krisztust és őt élvezvén, ki szerethetné még az életet és táplálkozhatnék csalódásaival.

Fussunk, fussunk-e Babilontól, hogy gyönyörei meg ne rontsanak.

Ti pedig szemeim, csukódjatok be a jövőre. Jézus Krisztust láttátok, nincs számotokra többé semmi látni való.

Ugy van, hogy az igaz az életet megveti és csak kínnal viseli.

Avagy főkép most, látva Jézust testében és dicsőségében, ha meg kell halni, a halál nem lenne-e édes?

Ha a szent aggastyán annyira vágyott Jézust testének gyöngeségében látni: mikép kell nekünk kívánnunk, őt látnunk, dicsőségében láthatnunk!

III.

A mit várunk és a mit még remélünk: azt az Oltáriszentségben megnyertük.

*

Láttuk Jézus Krisztust az Eucharisziában; karjaink közt tartottuk; szívünkhöz szorítottuk a szent áldozás alkalmával; mit várjunk és mit kívánjunk még e földön?

Oh! mint szeretek, nagyon buzgó áldozás után az Üdvözítőt szerető szeráfi Teréznek eme szép énekéről elmélkedni:

Élek — énekli szeretetétől elragadtatva — de Jézusban, a ki engem táplál.

Kimondhatatlan elegyedés által egyesülve van velem és ezen keveredés megöl azért a bánkódásért, hogy nem halhatok meg.

Minden reményem a halálban van.

Oh halál, a te csapásod az üdvőség bére.

Oh! kérlek, siess fölszabadításommal — szabadíts meg.

A fájdalom, az öröm összekeverednek bennem; lényem működésében és e tusakodás megöl a miatt való bánkódással, hogy meg nem halhatok.

Távol Istenemtől szomorúan epedek.

Életem csak éj és nappalaim világossága csak árnyék.

Oh édes halál, nem szerethetnek nagyon; jöjj minél előbb véget vetni az életnek, a melyet a bűn szünet nélkül beszennyez.

Élek és egyszerre egészen meghalok és ez öl meg, a miatt bánkodva, hogy meg nem halhatok.

Visszaadtam magam tehát Istennek. Ő az én erősségem, az én boldogságom!

Oh! Hozzámegyek, hogy szívem az ő szivén pihenhessen, minden bizalmamat ez annyira óhajtott halálban helyezem.

Oh szeretetreméltó halál! hallgasd meg hát kívánságomat; nélküled meghalok a miatt való bánatomban, hogy meg nem halhatok.

De nem, óh Jegyesem, lelkelem e sóhajtásai mellett is az élve halás

után való epedésemet meg kell hosszabbitanom.

Bűneimért hosszú vértanusággal kell megbűnhödnöm és mégis nélkülületek nem élhetek. Meghalok, mindennap, mindennap, meghalok.

Oh Istenem, akarok, akarok még szenvedni.

Oh, mint szeretem fájdalmaimat! Mint váltak könyeim szemeimben megbecsülhetetlen értékekké, dicső érdemekké.

Mindig szeretni, mindig epedni, mindig meghalni.

Oh, fájdalom, hogy meg nem halhatok!

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak, a kenyér színe alatt elrejtett isteni Ige és elismerem, hogy egyedül te vagy képes szeretetem tárgyává lenni. Az ellened elkövetett minden hálátlanságért neked ajánlom amaz elismerést, melyet irántad a dicsőséges szűz Mária tanusított, a kivel remélem, hogy mondhatom és énekelhetem:

Imádtassék végnélkül és áldassék a legfölségesebb Oltáriszentség.

Adorator.

IRODALOM.

Kérelem a ft. papsághoz. Három évvel ezelőtt mindenki örömmel vette tudomásul a budapest-angyalföldi kármelita-templom megnyitását, de arról kevesen tudtak, hogy az építető rendnek több mint kétszáz ezer

korona adósság maradt a nyakában. Sőt sokan talán azt is gondolták, hogy miután a templom elkészült, az arra szánt alamizsnájokra nincs is szükség. Így történt azután, hogy a jótékony-ság forrásai, melyekből a templom egyedül épült, csakhamar majdnem teljesen kiapadtak, holott az építésre kölcsönvett összegek tetemes kamatai mellett nagyrészt ma is fönnálló tőke igen lassan törleszthető. Az egyedüli eszköz a vállainkra nehezedő anyagi terhek viselésére és némi könnyítésére irodalmi termékeink, könyv-, kép- és egyéb kiadványaink értékesítése. Az ezeken maradó csekély haszon képezi ugyyszólván egyedüli forrásunkat, a miből magunkat a lehető legszerényebb módon föntartjuk és adóságainkat kicsinyenként törlesztgetjük. Ily körülmények között reméljük, hogy a fötisztelendő papság nem veszi tőlünk rossz néven, ha azon alázatos kéressel fordulunk hozzá, hogy kiadványainknak ajánlása, terjesztése által ügyünket fölkarolni és bennünket támogatni kegyeskedjék legalább addig, míg a nem magunk, hanem Isten és szegény népünk érdekében csinált adósságainkat kifizethetjük. Könnyen tehetik ezt azok, kik egyéb stipendiumok hiányában templomunk javára gratis szentmisék végzésére vállalkoznak vagy a kik az egyes ünnepi alkalmakra ajándékozni szokott könyveket, képecskéket és egyéb ajtatossági cikkekét tőlünk rendelik. Különösen fölhívjuk a ft. papság figyelmét részint új, részint régebbi kiadványainkra, Imakönyveink meg-

írásánál és kiállításánál mindig azon voltunk, hogy ne sablonszerű, hanem tartalomra és kiállításra nézve egyaránt kifogástalan műveket adjunk katolikus hívő közönségünk kezébe. Kötéseinket akkora választékban készítettük, hogy a legszegényebb is megszerezheti a neki valót, de viszont a legfinomabb izlés is kielégítést talál. Igen sokszor kerestek nálunk szétszétásra való képeket, melyeket eddig csak külföldről, magyar szöveggel onnan is vajmi nehezen lehetett kapni. Ez indított bennünket arra, hogy lehető szép kiállítású, magyar szöveggel ellátott képecskéket készítsünk és bocsássunk t. vevőközönségünknek aránylag igen mérsékelt áron rendelkezésére. Ugy ezekből, valamint rózsafüzérekből gazdag választék áll raktárunkon. A menyire módunkban áll, könyveket és képecskéket erga sacra is küldünk és pedig minden levonás nélkül, egy koronával számítva. Senkinek terhére lenni nem akarván, ismételjük, hogy ezen alázatos kérelmünk megírására egyedül a szükség által kényszerítve szántuk el magunkat azon reményben, hogy segélykiállításunk nem hangzik el hiába a pusztában. Kiváló tisztelettel a *budapesti kármeliták*.

Folyóiratok. *Zászlónk*. Ifjusági lap. Kiadja a budapesti Mária-kongregáció. A mit évek óta vártunk és kívántunk, oly katolikus szellemű ifjusági lapot, mely a legkényesebb igényeket is kielégíti, megkaptuk végre a Mária-kongregáció lelkes vezetőségének kezdeményezése folytán. Ifjusági lap, mely érdekes és tanulságos

kicsinynek és nagynak egyaránt való, oly kiállítású, hogy Magyarországon párja nincs, szókimondó, anélkül, hogy sértene, élénk, minden aktuális kérdés iránt érdeklődő s abban tájékoztató, szóval oly lap, melynek minden katolikus deák asztalán ott a helye. A katolikus szülőknek *kötelességük*, hogy a szintelen, vagy értelmetlen ifusági lapok helyett ezt a tartalmas, kedves, tanulságos és páratlanul olcsó (2 kor. egy évre) lapot járassák gyermekeik számára. Megrendelhető: Budapesten, VII., Damjanich-utca 50.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Özv. Gözsy Lászlóné, Homoki Mária Budapest, Varga Verona Zala-Szent-Lászlón, Unger Adorján, Unger József, Unger Justina Strém, Egyházy Jánosné Budapest, Musztyánovits Mihály gör. szer. kath. lelkész Kovácsréten, Pohl Anna Budapest, Vaisz Ilona Vámos-Mikola.

Szerkesztői üzenetek.

K. Sz. Mindenesetre evidenciában tartom kívánságát s úgy az apát ur, mint magam is törekedni fogunk óhajának megfelelni. Eddigelé még semmitem mutatkozik. Ha lesz valami, értesíteni fogom.

B. Kné. Márczius 4-én d. u. indul. Különb. bővebben tájékoztat a lapban közölt program.

R. S. Szivesen vesszük.

P. K. Nincs még rendben.

Többeknek. Csak az *új* tagok névsorát tessék bejelenteni. A régiek már be vannak vezetve a törzskönyvbe.

Szerkesztő: **Dr. Glattfelder Gyula.**

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

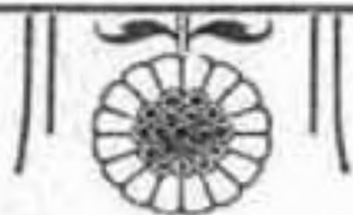
- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, esillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

